

oázis

Erőforrásunk a család

KOPOGTATÓ

*Vagyunk-e elegenden,
akik szeretnénk és
akarunk Schönstatti-
kápolnát ajándékozni
a Szűzanyának?*

*Az ember talán szívesebben próbálja
„mindenki gondját,
baját” a nyakába
venni, mint a saját
családjával foglal-
kozni.*

*A házasságban a
másik hibáinak el-
fogadása a kegyel-
mek forrása.*

*Benne ültünk egy
csónakban, ahol so-
kan húzták az eve-
zőt, csak én nem, de
ezt senki nem hányta
a szememre.*

Jó nekünk itt lennünk - Schönstatti-Obudavár - 1983-2003

fényképezte: Varga Kata

JUBILEUM – A HÚSZ ÉV GYÜMÖLCSEI

Tartalom

A Kiadó és a Szerkesztő rovata	3
Jubileum: Emlékezés és megújulás	4
Bíró püspök úr jubileumi üdvözlete.....	7
Mindennapjaink	8
Élő háziasztély	34
A pápára figyelünk	36
Nincs boruk!	37
Gyerekszáj	38
Óriási apróságok (gyerekszáj)	38
Schönstatt-hírek.....	39
Oázis újság megrendelőlap	43
Jó nekünk itt lenni	44

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Egy példányra vetített költsége 280 Ft, ez évente 1120 Ft. Ezért kérjük adományokat a mellékelt csekken „Oázis” megjelöléssel vagy átutalással az alábbi számlaszámra:
73200134-10000434,
(Családok a Csaláért Egyesület)
„Oázis” megjelöléssel.
Köszönjük, hogy anyagilag is támogatjátok szerkesztői és kiadói tevékenységünket.

OÁZIS 2003. március, XIII. évf. 2. (34.) szám, a Családok a Csaláért Egyesület (Magyar Schönstatti Családmozgalom) lapja, keresztény szellemiségű házas- és családpedagógiai folyóirat. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: Az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Fő u. 11. Tel.: 87/479-002, schoenst@axelero.hu, www.schoenstatt.hu/oazis • Főszerkesztő: dr. Sallai Tamás és felesége, Karikó Éva. Szerkesztették: Bagdy György és Kati, dr. Csermák Kálmán és Alice, dr. Endrédi István és Cili, Gábor Miklós, Gál László és Szilvi, Górány Róbert és Rita, Jagicza Attila és Alíz, Kuslits Károly és Panka, Komáromi Ferenc és Mária, Mészáros Zoltán és Zsuzsa, Monostori Péter és Ági, Radnai István és Márti, Ther Antal és Ágnes, Varga Károly és Erika, Wangler Ottó és Katalin • Nyomdai előkészítés és fotók: Palásthy Imre • Nyomás: OOK-Press Nyomda, 8200 Veszprém, Csillag utca 5. Ez a kiadvány az Egészségügyi, Szociális és Családügyi Minisztérium támogatásával készült.

Kedves Olvasó!

Kedves már vagy még nem Szerkesztő!

Az Oázis egy újság, melyet családok szerkesztenek családok és olyanok számára, akik valamilyen – pozitív – módon törődnek a családokkal. Köszönettel tartozunk mindazoknak, akik eddig hozzájárultak az Oázis tartalmi előállításához. Hasonlóan gondoljuk, hogy azoknak is köszönet jár, akik életükben, munkájukban hasznosítanak valamit abból, amit az Oázisban olvastak. Így tudunk hozzájárulni együtt ahhoz, hogy a családok élete egyre kevésbé a sivataghoz és egyre inkább az oázishoz hasonlítson.

Ezen a téren azonban soha sincs „elég volt”. Szabad egyre fejlődünk, ehhez minél többünk öntudatra ébredése szükséges:

– tudunk a csoport körül, a régióban történő eseményekről tájékoztatni a hírekben,

– tudunk följegyezni saját házasságunkban és családjukban, vagy más családban történt megtapasztalásokat, tanulságos eseményeket, végül pedig

– el tudjuk küldeni a leírtakat a Sallai házaspárnak.

2040 Budaörs, Őszirózsa u. 15.

Tel.: 23/421-088

e-mail: evatom@uze.net

A következő számot szeptemberben szeretnénk megjelentetni. A következő címet és tartalmat javasoljuk:

DILEXIT ECCLESIAM – SZERETTE AZ EGYHÁZAT.

A „dilexit ecclesiam” Kentenich atya szarkofágjának a felirata. Az ő karizmájában részesedve mi is szeretjük az egyházat, melyet az Üdvözítő mint az emberiség üdvözülésének eszközét alapított. Ez az egyház mi vagyunk, együtt a többiekkel. Szeretnénk egyre jobban teljesíteni a kapott megbízatást.

Jubileum: Emlékezés és megújulás

Mivel ajándékozott meg ma a Jóisten bennünket? – kérdezhajtuk, és talán kérdezzük is esténként. Hasonlóképpen december 31-én: Mivel ajándékozott meg az év folyamán a Jóisten bennünket?

Visszatekintve az elmúlt húsz évre ugyanezt a kérdést tesszük föl magunknak. Nem könnyű, sőt lehetetlen számba vennünk Isten ajándékait. Jó, ha egyet és más képesek vagyunk észlelni és földéznii. Húsz évre vonatkozóan az egy és más is tetemes lehet és az is.

Kentenich atya azt mondja, hogy a jubileum kettős alkalmat jelent: alkalom a megemlékezésre és alkalom a megújulásra.

Alkalom a megemlékezésre

Amikor arra az 1983. évi március 2-ára emlékezünk, földézhajtuk valamit az előzményekből, a nevezetes március 2-i estéből és a következményekből.

Az előzmények

Az 1983. március másodikát megelőző jó másfél év folyamán talált egymásra a három házaspár. Kéthetente tartottak csoport-összejövetelt. Barátkoztak, épült a közösségük. Istennek terve volt velük, szeretet-terv, nem egy kényelmes és kellemes élet terve.

1983. március másodika

A Gondviselő vezetésének különleges napja volt. A három házaspár Tilmann atyával való találkozására lett a jubileum alkalma. Ezen a napon is csoport-összejövetelük volt, s mivel Tilmann atya éppen Magyarországon tartózkodott, szívesen vették a házaspárok, hogy eljött az összejövetelükre.

A közel hajnalig tartó együttlét idején találkozott az érdeklődés és figyelem Tilmann atyának azzal a készségével, hogy az üzenetet, melyet Kentenich atya, melyet Schönstatt kapott, átadja a három családnak. Az üzenetben tűz van, láng, lobogás van. Alapos, szerves élet-igazság, melynek élet-haszna van. Mert a kereszténység arra való, hogy áthassa és élni érdemessé tegye az életet.

Három házaspár, három család. Egyiknek sem kell magát megerőltetnie, hogy észlelhesse saját gyarlóságát, kicsiségét. Ha más nem tudná, ők teljes bizonyossággal tudják, hogy amiben mint eszközök közreműködtek, ami létrejött, nem az ő művük. Szinte elképesztő, ahogy beigazolódik esetükben Kentenich atya megállapítása: Te vagy az, aki a legnagyobb műve-

ket csak a legkisebbek által viszed végbe. Ez nem azt jelenti, hogy Isten ne ajándékozta volna meg a hat személy mindegyikét képességekkel. Valószínűleg azért, hogy a legnagyobb veszélytől, a büszkévé válástól megóvja őket, hagyta a sok csetlést-botlást az életükben. Azért pedig, hogy a sok csetléssel-botlással ne veszélyeztessék tervének megvalósulását, nem engedte meg, hogy sokan meglássák eszközeinek a gyarlóságát.

A következmények

Aztán jött a negyedik házaspár, majd a többiek. Nem úgy, mint ahogy a gyártósoron jön az egyik készülék a másik után. Az élet folyamatai, a szerves folyamatok lassúak. A Magyar Schönstatt-családmozgalom növekedése értelemszerűen lassú növekedés, amely a személyes érintettség és a személyes megszólítás útján történik: a házaspár, melyet a lelkiség személyesen mélyen megérintett, továbbadja olyan másik házaspárnak, amelyiknél észleli a nyitottságot, a befogadó készséget és képességet. Ez a folyamat türelmet, megfontoltságot igényel.

Nemes lelkű, áldozatkész házaspárokat kaptunk és kapunk kölcsönösen, melyek fogékonyak a Jóisten hívására, mellyel újból és újból megszólít bennünket, hív a nagyobb szeretetre, a minél állandóbb törekvésre. Mint Teremtőnk, azt akarja, hogy amit belénk helyezett, az bontakozzon ki. Mint Megváltónk, hozzásegít bennünket, hogy a Teremtőnek ezt a szándékát magunkévá tegyük. Mint Megszentelőnk, képessé tesz bennünket a szándék megértésére és megvalósítására.

Alkalm a megújulásra, mely alkalommal élni szeretnénk

Talán a legfontosabb előttünk álló feladat, hogy megépítsük a Szűzanyának ez első magyar schönstatti leányszentélyt. Aki közülünk már jobban otthonos Schönstatt lelkiségében, tudja, hogy nem egyszerűen csak egy épületről van szó. Szentély azt jelenti, hogy helyet adunk a szívünkben, értelmünkben, akaratunkban – egész valónkban – Istennek. Ez a „helyet adás” életfolyamat és egy életre szóló folyamat. A kápolna megtettesíti egyfelől az egész mozgalom készségét és törekvését, a Szűzanyához fűződő kapcsolatát, a Vele kötött szeretetszövetséget, mely a Krisztus vérével alapított új és örök szövetségbe történő eredeti, személyes bekapcsolódás akar lenni. Másfelől jelzi a mozgalom nyitását az egyház és társadalom nagyobb rétege felé.

Vagyunk-e elegenden, akik szeretnénk és akarunk schönstatti kápolnát ajándékozni a Szűzanyának?

Mit gondoltok, kedves Schönstatt-családok, akarjuk-e és tudjuk-e az emberileg megtehetőt megtenni a kápolnáért? Egyszer szavaztunk és igenel szavaztunk. Meg tudjuk-e erősíteni akkori szavazatunkat aktuális tettel? Mit gondoltok, miben állhatna egy ilyen tett vagy tettek sorozata?

A Magyar Schönstatti Családmozgalomnak a 2003/2004-es munkaévre szóló jelmondata: Otthonunkkal Szentélyedért. Ez a jelmondat a családok elevevébe vágó körülményre utal. Az otthonunk az a hely, ahol házas- és családi életünk történik. Ott vagyunk a legtöbbet együtt, ott kommunikálunk egymással és Istennel, ott éljük meg kölcsönösen a házastárs, a gyermek, a szülő, a testvér hétköznapi, mindennapos magatartását. Ott adjuk magunkat a leginkább olyannak, amilyenek valóban vagyunk.

Vagyis: az otthonunk az a hely, ahol a leginkább szüksége van a családnak a Szűzanyára, az a hely, amely a leginkább alkalmas arra, hogy megmutassuk a Szűzanyának, igenis teszünk valamit egy olyan családi légkör létrehozásáért, amely légkörben a Szűzanya is szívesen van otthon. Ez a – Tilmann atya szóhasználatával élve – „fárasztó asszony” nem kerget álmokat, ismeri a mi törekeny valóságunkat. Ismeri a jószándékunkat vagy annak esélyét is. Szövetségben akar velünk lenni. Mint szövetségesünk mutatja nekünk az utat a Szentháromság szívébe, hogy az onnan áramló erő hatékonyan eljusson a mi életünkbe is.

Akarunk-e a Szűzanyának schönstatti leányszentélyt építeni, a jelmondatlall kifejezett lelki úton, és a lelki-szellemi törekvéshez és a kapott lelki-szellemi és egyéb ajánlékokhoz kapcsolódóan az építés költségeihez való hozzájárulás útján? A Szűzanya erre szolgáló számlája: név: Schönstatt-szentély, székhely: Óbudavár, számlaszám: 73200031-11252201.

Bíró László püspök úr jubileumi üdvözlete

Kedves ünneplő közösség!

Őszintén hálát adok a jó Istennek azokért a kegyelmekért, amelyeket a Schönstatt-mozgalmon keresztül kapott hazánk és nemzetünk a mögöttünk lévő húsztendő során. A schönstatti lelkiség az, amely leginkább visszavezeti a hozzá érkezőket a házasság szentségéhez. A házasság szentségi kegyelmét felhasználva, a háziaszentély előtt újra meg újra imádkozva újítja meg a házasságokat. A mozgalom következetes munkája nyomán mennyi boldogság, mennyi élet születhetett ebben az országban! A Családok 4. Manilai Világkongresszusán hangzott el ez a gondolat: „A közösség őrzi meg a családot, a család őrzi meg az egyházat s a társadalmat.” Kívánom, hogy ez a húsztendő évét megért magyar kezdeményezés tovább erősödjön Isten dicsőségére és családjaink javára! Legyen gyümölcsöző a találkozó!

Imádsággal és testvéri köszöntéssel:

Budapest, 2003. március. 11.

Bíró László

Kegyelmi alagút

Tilmann atya a háziaszentélyünk szentelésekor többek közt arról beszélt, hogy szeretne egy lelki alagutat kiépíteni tőlünk Schönstattba. Így esetenként egy kis segítségért fordulhatna hozzánk. Elgondolkoztunk felvetésén, majd karácsonyi ajándékba megírtuk neki, hogy rendben van, vállaljuk. Szükség esetén áldozatainkkal segíteni fogjuk a munkáját. Nem is sejtettük, hogy mire vállalkoztunk! Az első héten rögtön megbetegedtünk. Influenza, fejfájás, hányinger, láz... Aztán lerobbant az autó. Elfagyott és szétduzzant a hűtővíz csöve. Pont az útkereszteződésben állt meg velem. Hazahúztattuk, és sikerült a faluban egy fűtött garázsba tenni, hogy kiolvadjon. Ennek kapcsán olyan új barátokat találtunk, akik önzetlenül segítettek rendbe hozni a kocsit.

Azon a héten annyira elfogyott a pénzünk, hogy volt olyan nap, amikor vagy egy kg kenyeret vagy 1/2 kg kenyeret és 1 l tejet tudtunk csak venni.

A névnapomon férjem a kocsival hátulról beleszaladt egy buszba. Úgy éreztem, hogy a Szűzanyától ez a névnap ajándék. Hittem ugyanis,

hogy minden felajánlott nehézségből kegyelem fakad. Megint a már említett új barátaink segítettek rendbe hozni a kocsit, de még így is tizenötezer forintot kölcsön kellett kérnünk.

Nem tartott soká az öröm. Néhány nap múlva a rendbehozott kocsiiba beletolattak a parkolóban.

Ezután elvesztettem a karikagyűrűmet. Ez különösen is fáj! Nemcsak azért, mert már régóta ez volt az egyetlen ékszerem, hanem mert ezzel férjem hűségének és az összetartozásunknak a jele veszett el.

Végül egy rendőrségi végzést hozott a postás. December 8-án szabálysértést követtem el. Tilosban parkolás miatt 1800 Ft büntetés. December 8-án volt a Szűzanya nagy ünnepe és a mi eljegyzésünk évfordulója. A megkért ajándék ismét egy kis kereszt volt.

Eleinte sokat sírtam, de aztán megedződtem. Éreztem, hogy nem a mi hibánk, nem rajtunk múlt sok minden. A Gondviselés küldi ezeket. Lassan örülni is megtanultam, hogy van mit küldenünk Tilmann atyának az „alagúton”. A nehézségek közepette felneveltünk: „Tilmann atya bajban lehet!” – mondtuk.

Az új háziszentélyünkben imádkozva békét és belső derűt kaptam. Felül tudtam emelkedni, és kívülről néztem már az eseményeket.

Egy régi asztali imában magunkra ismertünk:

„Ki asztalt terítesz az égi madárnak,
teríts asztalt, teríts szegénynek, árvának.

Nyisd meg Atyám, nyisd meg jóságos kezedet,
adj a koldusnak is tápláló kenyeret!...”

Mire elimádkoztuk, a végére már nevtünk. Már korábban is törekedtünk az egyszerű életre. Igyekeztünk megszabadulni fölösleges értékeinktől. De az igazi evangéliumi szegénységre nem vállalkoztunk, pedig erre is volt hívásunk. Most viszont akaratunkon kívül belekényszerültünk. Más dolog valamit önként vállalni, és más belekényszerülni! De megpróbáltuk ezt is pozitívan feldolgozni. Megérettük a szegénység előnyét. Nyitottabbak, készségesebbek lettünk. Kifinomult a látásunk mások gondjai iránt. Megéltük, hogy szegényen mennyivel könnyebb nagylelkűnek lenni. Nem okoz gondot, hogy lehajoljunk a rászorulókhhoz, hiszen egy szinten vagyunk. Ilyen módon éltük meg a háziszentélyünk valóságát.

„Bizonyítsátok be először, hogy valóban szerettek, hogy komoly a szándékotok, akkor bőkezűen osztok kegyelmeket...”

A felajánlott és elküldött áldozatokból mi is kaptunk lelki gyümölcsöket.

Schönstatt teljessége

Legutóbb tavasszal vettünk részt a családnapokon, amikor már közel egy év telt el a legutóbbi szabadságolás, nagyobb pihenés óta, már fásultak, fáradtak voltunk. Annyi mindenre vágyunk ilyenkor. Vágyunk egy csendes lelki gyakorlatra, mint régen, amikor diákkorunkban elvonultunk valahova, egy eldugott vidéki plébániára, de a család, gyerekek mellett ki mehet el egy egyhetes önálló lelkigyakorlatra?! Vágyunk mozgásra, sportra, jó levegőre, kirándulásra is.

Vágyunk többet lenni gyerekeinkkel. Nagyon vágyunk végre többet beszélgetni a házastársunkkal, újra egymásra találni, megújulni házasságunkban. Őszintén megvallva, vágyunk megolajozni a néha bizony berozsdásodni látszó kapcsolatunkat Jézussal, Máriával, az Atyával. De a férfiak vágnak egy jó borozgatásra, a nők egy jóízű cseverészésre is. Jó lenne már látni régen látott testvéreinket, és jó lenne újakkal is megismerkedni! Gyerekeink is vágnak nagyokat játszani, és végre egy igazán jó nagy tábortüzet rakni!

Ennyi vágy, kívánság talán ha fél év alatt teljesíthető átlagos körülmények között. De mindez belefér a schönstatti családnapok hat napjába. A családnapok: lelkigyakorlat, pihenés, kikapcsolódás, sport. Megújulás minden téren, házastársunk felé, gyermekeink felé, Jézus, Mária és az Atya felé! De ugyanakkor borozgatás, vidám beszélgetés, együtt dolgozás, együtt örülés is.

Viszont sok mindent elveszítünk ez alatt az idő alatt. Olyan fontos dolgokat, amikről úgy hittük, hogy hétköznapijaink elválaszthatatlan velejárói: nem nézünk tv-t, nem hallgatunk rádiót, nem olvasunk újságot. Munkahelyi gondjaink, konfliktusaink, a szomszédokkal való zsörtölődés, a városi kipufogóbűz, a kiabálás, asztralacsapás, feszültség, türelmetlenség szerepelnek a „veszteséglistán”.

Hát ezt értem én Schönstatt teljességén: lelki, testi, szellemi, fizikai megújulást kapunk 5-6 nap alatt. Minden téren tud adni! Olyan frissen, kikapihenten, kicserélődve mentünk vissza a következő héten dolgozni, mintha egy hosszú szabadság lett volna mögöttünk. A többi jól ismert lelki előnyről most nem is beszélve.

Ahogy Schönstatt minket megérintett

Feleség: A schönstatti családok útja Isten ajándéka számunkra. Már egy ideje kerestük a családunk épülését segítő életet. Úgy gondoltuk, egy egész hetes lelkigyakorlat biztos jót tesz nekünk. Óbudaváron aztán hamar rájöttünk, végre megtaláltuk, amit kerestünk.

Egységes egészként jelentkezett az, amivel eddig csak darabokban találkoztunk.

Tilman atya mondata: „Nem baj, ha a szeretet fáj”, annyi gondunkra, nehézségünkre válaszolt. Azt hittük, ha megmondjuk egymásnak, mi zavar benne, akkor majd megváltozik.

Újházasi korunkban problémáinkat beszélgetéssel akartuk megoldani. Hetente egy alkalommal összeültünk kiönteni, mi bántja a lelkünket. Tulajdonképpen egymás hibáit kezdtük sorra venni, s hamarosan jól megbántottuk egymást. Néhány próbálkozás után már mindketten húzódoztunk a közös estétől, halmozódtak a rossz érzések. Végül férjem makacsul ellenállt, és nem volt hajlandó újabb sértésekkel szembenézni. Így aztán csak időnként bökdösődünk egy kicsit. Kudarcunkat nem tudtuk megmagyarázni. Mi magunk sosem mertük volna azt mondani: Nem baj, hogy ha fáj!

Nem fogadtuk el egymás fontos tulajdonságait, csak akkor, ha annak

jó oldala mutatkozott. Most már nem bánt annyira egy „bogár”. Igyekszünk megismerni és jobban megérteni a másikat. Itt szabadság van. Próbálunk a Jóisten szemével látni, aki szeret, és nekem teremtette a páromat. Hát ez nehéz feladat, de ha egy picit sikerül, összeölelkezik a lelkünk.

Férj: Sosem voltam elégedett a hétköznapi estékkal. Az egész napos erőltetett gondolkodás, a szünet nélküli fejtörés miatt estére már nincs egy ép gondolatom se. Mikor hazaérek, akkor kéne a családdal elkezdni a napot. Én meg már befejezni szeretném. Szükségem van ilyenkor egy kis kiengedésre és feltöltődésre. Jó, ha nem zúdíjtja rám a nap gondjait a párom, hanem szépen megvacsorázunk. Aztán jön a fürdetés, az esti mese, fektetés. Jobb napokon sikerül egy kicsit játszani a gyerekekkel, együtt imádkozunk és énekelünk. Villanyoltás után jó lenne egymás számára időt teremteni, beszélgetni, imádkozni. Ez lenne a mi időnk. Mégis sokszor inkább az én időm jön el, és tévét nézek vagy olvasok.

Ezzel nem vagyok elégedett, mert tudom, hogy olyan küldetésem van a családunk számára, amit más nem láthat el. Nem csak a legszükségesebbeket kéne megtenni, hanem keresni kellene, hol tudom teljesebbé tenni az életünket.

Mit hozott nekünk Schönstatt?

Feleség: Schönstatt segít nekem abban, hogy megéljem a házasság-szentségét a gyakorlatban nap mint nap. Tudatosítja bennem, hogy Isten a férjemet nekem rendelte. Segít, hogy elfogadjam őt és akarátát, hogy szeressem őt úgy, ahogy van. Tehát mindennél fontosabb az ő elfogadása, mert ez egyben Isten elfogadása is.

Gyermekeink nevelésében is pontos útmutatásokat kapok, gyakorlati tanácsokat az előadások alapján.

Legnehezebb volt a háziszentséggel kapcsolatos tanítás elfogadása. Sokat gondolkodtam azon, hogy tudok-e úgy élni, hogy a Szűzanyát befogadhassam otthonunkba. Biztos, hogy sokszor szégyellném magam viselkedésem, gyengeségem miatt. De talán nem ez a lényeg, hanem hogy odafordulhatok Hozzá, és felajánlhatom nehézségeimet. Érzem, az is nagyon fontos, hogy gyermekeink egy ilyen légkörben nőhessenek fel.

Férj: A házasságkötés előtti diákos, sok mindent kipróbáló, klubokba, közösségekbe, csónaktúrákról sátoztáborokba járó, hajnalokig beszélgető életformát természetesen nem volt könnyű egy csapásra megváltoztatni még a szent cél érdekében sem. Azt gondoltuk, továbbra is „társadalmi életet” kell élnünk, és most már közösen, lehetőleg mindenütt ott kell lennünk, nehogy elmulasszunk vala-

mi fontos programot. Egy kicsit még ebben a cipőben jártunk, mikor első schönstatti élményként felfogtam a talán előtte is számtalanszor hallott „alaptételt”, hogy nekünk elsősorban a családban kell feladatot találni és a családon belül kell otthonra lelni. Az ember talán szívesebben próbálja „mindenki gondját, baját” a nyakába venni és nagyon jó szándékkal segíteni, mint a leginkább elérhető, számára rendelt családjával foglalkozni. Nagyon tetszik a „schönstatti taktika”: ameddig a kezed és lehetőséged elér (ez a legtöbb esetben talán alig terjed tovább a család határain) tégy jót!

A többi ember hordozására az emberiség közös kegyelmi bank-számláján keresztül van lehetőségünk, amelyen keresztül a felajánlásainkat a Szűzanya osztja szét a rászorulóknak.

A családmozgalomban nagyon tetszik, hogy a családi életben kézzelfoghatóvá, megélhetővé igyekszik tenni az egyházi tanítást, hogy különös hangsúlyt fektet a család nehézségeinek gyakorlati megoldására. Hogy messzemenően figyelembe veszi az egyes családok lelki és bioritmusát, szabadságát. Tetszik még az is, hogy nem külön férfi és női lelki gyakorlat a lelki töltekezés formája, hanem a közös családi együttlétre alapozott családnappok.

A következő két történetnek ugyanaz a házaspár a szerzője. Az első írás 10 évvel ezelőtt született, a második most.

Szeress még jobban!

Annak idején, 14 évi házasság után úgy gondoltuk, hogy az együttélés magasiskoláján már túl vagyunk, ennél tovább már nem lehet jutni.

Az életünk első családnapi alatt a mennyországban éreztük magunkat. Amikor hazaérkeztünk a „földre”, a hétköznapokra, már volt egy kis sejtésünk arról, hogy lehet ezt még szebben is csinálni. Később, annak rendje s módja szerint kezdtünk visszarázódni a „régii kerékvágásba”. Már a sejtésünk is csak szép emlékké halványult.

Barátaink – akik elhívtak bennünket a családnapokra – hiteles modellként igazolták, hogy nem mesebeli elmélet a hétköznapi megsejtelése. Láttuk, hogy minden ügyüket, gondjukat a Szűzanyával együtt oldják meg. Nincs külön világi hétköznapi és külön keresztény vasárnapi életük. Az elmélet és a valóság gyönyörű összhangját érzékeltük a családnapok gondolatái és a barátaink élete között. Aztán egy nehéz nap délutánján magamba roskadva kézbe vettem a családnapok jegyzeteit. Az egyik mondat az elevenembe vágott: „A nehézségekkel, csalódásokkal azt üzeni a jó Isten, hogy szeress még jobban! A házasságban a másik hibáinak elfogadása a szenttéválás útja és a kegyelmek forrása.” – Ezt megfontolva döbbsentünk rá – esküvőnk óta először –, hogy a házasság kimeríthetetlen eszköztára az életszentség megvalósításának, melyhez segítséget nyújt a házasság szent-géneke ereje.

A szeretetszövetség megkötéséhez gyermekeink türelmetlen biztatása is jel volt: „Na, mi lesz már? Mit gondolkodtok annyit, hát nem ez a mi utunk?!”

Azóta ezen a schönstatti úton – mely az Isten országába vezető keskeny utak egyike – tanuljuk a szeretetet.

Aranyásás

Schönstatt szeretet-iskoláját járva az utóbbi 10 év ajándékaiból egy kis csokrot próbálunk összeállítani.

Szűzanyával szövetségben

Az úszni nem tudó ember tudja, hogy milyen üdítő a víz, milyen egészséges és hasznos, sőt életmentő az úszás. Ugyanakkor fél a víztől, az ismer-

retlentől. Valahogy ilyen érzéssel „ugrottunk fejest” a szövetségbe*. Hittük, hogy fontos, de nem ismertünk róla semmit.

Kaptunk egy közösséget, melyben hordozzuk egymást, közös a célunk, az eszményünk („Érted és szentélyedért mindent, szívesen!”) és együtt tanuljuk a szeretetet.

Sokszor egymástól. Amikor ellustulunk vagy elfáradunk, látjuk, hogy barátaink sokkal nagyobb terhekkel, hősieen és kitartóan dolgoznak tovább. A példa nem hagy eltespedni.

Nagy hálával tartozunk a „hídembereknek”, akik rávezettek minket erre az útra!

A Szűzanya segít az életreváltásban

Azáltal, hogy a házastársammal közös a hivatásunk, így sok mindent együtt teszünk (pl. az előadások írását), naponta egymás előtt szembesítjük a szép elméletet a nehéz gyakorlattal. A Szűzanya jelenléte és a Vele való kapcsolat gondoskodik arról, hogy e kettő ne váljék el egymástól.

Egy alkalommal nézeteltérés támadt közöttünk. A társam megsértődött és hallgatásba burkolózott. „Miért mindig én legyek a kezdeményező?” – erősödött bennem a „jogos” dac. Míg végül nevetve idéztük egymást: Nemrégiben azt hallottam egy szép előadásban, hogy a *nehézségekből feladat válik!* Ez elől már nem lehetett kitérni, leültünk és megpróbáltuk higgadtan megbeszélni a dolgot. Sikerült.

A szabadság tisztelete

Gyermekeink kiskorukban is nagyon szerettek Óbudaváron lenni, ami nem számít különlegességnek. A meglepetés az volt, hogy felnőtként is elfogadták, sőt némelyikük már el is köteleződött házastársával együtt és van, aki ízelgeti a schönstatti „svédasztal” kínálatát, hiszen tapasztalják a szabadság tiszteletét, légkörét.

Mi szülők pedig sokszor tanultunk gyermekeinktől, amikor Sámuelként vagy Gábor angyalként szóltak hozzánk.

Biankó felhatalmazás**

25 éves házassági évfordulónkra készülődve, a schönstatti úton tanultakat is szeretttük volna az ünneplésünkben alkalmazni. Két „kapott” ötletet

* A Szövetség azokat a házaspárokat tömöríti, akik jobban Schönstatt szelleméből szeretnének élni, és az állapotuknak megfelelő tökéletességre törekszenek lelki napirend és napi jófélételek segítségével.

** Jelentése hasonló, mint ahogy az üzleti világban használják. Istennek adjuk, és megtesszük mindazt, amit Ő életünk üres lapjára ír. Teljes függőségben szeretnénk élni Istennel és Máriával.

valósítottunk meg: előre készültünk a családi körben tartott ünneplés lelki részére. 25 db kártyalapra (1 kártya, 1 év), címszavakkal megpróbáltuk összegyűjteni házasságunk egy-egy évének ajándékait. A családi liturgia ünnepi asztalán a feszület és a Szűzanya képe mellett ott állt a 25 db-os kártyapakli. A család minden tagja nyitott szívvel fogadta az évenkénti hálát, sőt bele is kapcsolódtak, olykor kiegészítve, hiszen gyermek-, kamasz-, felnőtt korban ők is részesei voltak egy-egy, családunknak adott ajándéknak.

Hálánk jeléül megkoronáztuk a háziszentélyünkben a Szűzanyát.

A másíkról nehéz beszélni, mert minden, ami ezután következett életünkben, ezzel összefügg: biankó felhatalmazást adtunk a Szűzanyának: bármit küld, elfogadjuk!

Saját léggör

26 évi vágyakozás és várakozás után megkaptuk – amiről már le is mondtunk – a kertés házat.

Fájdalmas kereszt kíséretében – ahogyan ez a gyermek világra jövetelkor is természetes – megszületett a csoda, a saját otthon. 23 éves, egy munkahelyen eltöltött munkaviszony elvesztése mellett – igaztalan vádak kíséretében – szinte élő halottként szemlélve az eseményeket, elénk került egy olyan ház, amiről azt mondtuk, hogy ezt a jó Isten is nekünk teremtette. Az ismerős eladó azonban közölte pár nap elteltével, hogy egy gyorsabban fizető vevő megelőzött. Újabb tördőfés. Miért?

Amikor azonban ki tudtuk mondani, hogy „Ez az Isten akarata, tehát így van jól!”, akkor kaptuk a hírt, hogy a pénzes vevő meggondolta magát, ha részünkről még aktuális, szabad a pálya...

Azóta sem tudunk betelni vele.

Korábban nem tulajdonítottunk nagy jelentőséget az évfordulóknak, főleg nosztalgiazásként kezeltük. Itt megtanultuk, hogy életünk eseményei által is szól hozzánk az Úr, amit tisztán csak évek múltán „fog fel” az ember.

Visszaidézéskor, „aranyásáskor” rajzolódik ki igazán a gondviselő Isten szeretete és bölcsessége, vagyis üdvtörténetünk egy-egy szakasza.

Hálátelt szívvel mondjuk a Szűzanyával: „Magasztalja lelkem az Urat és szívem ujjong üdvözítő Istenemben...”

A következő két történet szintén egy szerző tollából való, az elsőt fiatal lányként, a másodikat tíz évvel később nagycsaládos fiatalasszonyként írta:

Schönstatt gyerekszemmel

A schönstatti családmozgalomban gyerekként, első benyomásra a nagy szeretetáram fogott meg, ami a családnapokon elindult családunkban. Szerettem ezért Óbudavárra menni, és a misék, a rövid szentbeszédtek tetszettek nagyon, amelyek egy-egy mondatban akupunktúraszerűen érintettek és erősítettek.

A beszédek hallgatva és olvasva megértettem, tudatosítottam, hogy milyen fontos a mai keresztény számára, hogy önmagát erős személyiséggé nevelje. Így nemcsak hogy helytáll a Dallastól visszhangzó lakótelepen, de átsugárzik rajta a bensőséges, személyes istenkapcsolat, és így közvetít Isten és a megfáradt, a világba, a hétköznapi tevékenységbe feledkezett környezete között.

Ehhez kapcsolódik, hogy a házasságra (mint ahogy a kispapok 5 évig készülnek hivatásukra) is tudatos „előkészületi programot” ad ez a lelkiesség, amit a házasságban „művészi” fokra lehet fejleszteni (lásd szüleim).

A legnagyobb dolog, amit Schönstatt-tól kaptam, hogy figyelmemet Máriára irányította, akinek azóta is sokat köszönhetek.

Schönstatt asszonyi, anyai szemmel

Elmúlt 10 év és szinte számbavehetetlen sok ajándékot kaptam, kapunk ez alatt. A Szűzanya mindig gondoskodott róla, hogy újra és újra felvegyem vele a kapcsolatot. Ő sokkal hűségesebb, mint én!

A 10 év alatt férjhez mentem, nem is akárkihez, hanem ahhoz, akit Tőle kaptam. A gondviselés egyelőre számunkra teljesen ismeretlen faluba irányított bennünket, ahol otthonra találtunk, és ahol kölcsönösen formáljuk egymást a falu közösségével. Most a negyedik gyermekünket várjuk és a három, akik „szabadlábban” vannak, megszokhatatlanul szépek, egészségesek, szemünk fényei.

A 10 év alatt a lelki utat, az érlelődést is a Szűzanya felügyelte. Tanított minket alázatra, tágitotta a szívünket az egyre nagyobb szeretetre (sok-

szor „feszítővassal”), irányította a közösségkeresésünket és ellátott minket itthoni és „külsős” egyházi feladatokkal.

Másfél éve megkötöttük Vele a szeretetszövetséget, és Ő hűségesen vezet bennünket a jelenlétével, egymáson keresztül a feladatokkal, a családcsoporthavi impulzusaival, és kiesdekli számunkra Isten éltető kegyelmét. Szüntelen hálával gondolok Őrá és Kentenich atyára, és áldását kérem az eszközeire: Tilmann atyára, a szüleimre, a férjemre, az előadó és vezető házaspárokra, a családcsoporthoz tartozó tagjaira és a gyermekeinkre!

Minden nap újra kezdeni

Melyek azok az előzmények, amelyek előkészítették Schönstattba kerülésünket:

A kereszténységről mindketten a nagyszüleinktől kaptunk indítást. Szüleink nem voltak vallásosak, így nagymamáink nem tudtak másként segíteni, hogy a hitet átadják nekünk (azon kívül, hogy esténként imádkoztak velünk), mint hogy a Szűzanyának ajánlották az unokáikat. Biztosak vagyunk benne, hogy az ő imájuk is benne van, hogy mi Schönstattba kerülünk. Ez az egyik előzmény.

Annak ellenére, hogy férjem reformátusnak lett keresztelve, és csak apaként bémálcsozott, nagyobb Mária-tiszteletet láttam benne, mint ha magamba néztem. Ez megkönnyítette utunkat ebbe a máriás lelkiségbe.

Végül, volt egy imaközösségünk Sopronban, ahol néhány család rátalált Schönstattba, ők meséltek a mozgalomról nekünk. Ennek az lett a következménye, hogy a közösség nem élt már úgy tovább, ahogy azelőtt, más irányt vett. Férjemnek akkor ez nagyon fájt.

Ezek után mi is eljöttünk a családnapokra. Volt bennünk egy óriási fenntartás, mert úgy éreztük, hogy a közösséget, amit elveszítettünk, tulajdonképpen Schönstatt miatt veszítettük el. Másrészt mindez az ún. mézeshegy idején történt, vagyis amikor még viszonylag fiatal házaspárok voltunk nagy egyetértésben. Az előadásokon sok szépet hallottunk, de az volt az érzésünk, nem nekünk szól, hiszen mi sokat beszélgetünk egymással, sokat vagyunk együtt, nincsenek gondjaink egymással. Nem éltünk meg akkor bizonyos dolgokat, amiket mára már ismerünk.

Ezek az érzések idővel átértékelődtek, és megláttuk, minek mi a következménye. Jó hallani gyakran Tilmann atyától, hogy amikor van egy nehéz-

ségünk, fájdalomunk, azzal a Jóisten tervez valamit, valami szebbet és jobbat akar kihozni belőle. Ezt többször is megéltük.

Emlékezetes az első beszélgetésünk Tilmann atyával. Igazából csak kíváncsiak voltunk, mégis milyen lehet Ő, mert annyi érdekeset mondanak róla. Nem volt konkrét kérdésünk. Megdöbbenő élményünk volt: azt éreztük nála, mintha mindent tudna rólunk, nagyon jól értene és érezne minket. Mondott olyanokat, amiket akkor még igazán nem is fogtunk fel: „Tanuljuk meg, hogy minden nap kezdjük újra.” Egy kicsit értetlenkedve hallgattuk ezt akkor, később, ahogy telt az életünk, megértettük az üzenetét és a fontosságát, hogy mindig lehet újra kezdeni, bármi történjék.

Mielőtt a szövetségbe kerültünk, előző évben nem családnapokra jöttünk, hanem az Atya-szemináriumba. Négy család volt együtt. Nekünk óriási élmény volt, nem csak azért, mert négy család jobban közösségben tudott lenni, hanem azért is, mert Kentenich atya írásait mélységeiben olvastuk és átbeszéltük, kit mi érintett meg. Jobban megismertük őt. Bár volt már háziszentélyünk, itt kötöttük meg a szeretetszövetséget a Szűzanyával. Az az imádság, amit erre az alkalomra fogalmaztunk meg, nagyon sokat jelent nekünk ma is. Ez a hét hozta ki belőlünk azt az imát.

Nagy ajándék és felismerés volt, hogy azok a dolgok, amik történnek velünk, hogyan illenek be a Jóisten tervébe, hogyan érezzük az életünkben az Ő ujját és vezetését, mégha az adott pillanatban nem is mindig értjük meg.

Például volt egy jól működő vállalkozásunk. Úgy éreztük, hogy túl sok időt, és figyelmet kíván ez a vállalkozás, továbbá még legalább öt évig kellett volna várnunk, hogy saját otthonunk legyen (akkoriban a szülőknél éltünk). Környezetünkéből mindenki azt mondta, hogy nem vagyunk normálisak. Sok munkát és pénzt áldoztunk, hogy beinduljanak a dolgok, és amikor már kezdett jól menni, abbahagytuk. Ma már tudjuk, hogy jók voltak a lépéseink, akkor csak éreztük, hogy nem a mi utunk, amiben akkor éltünk.

A városból visszaköltöztünk falura, pedig lett volna lehetőségünk ott is folytatni. Nagyon szeretjük Sopront, az ott élő barátainkat, ismerőseinket, nagyon fájó volt mindezt magunk mögött hagyni. Több olyan dolog történt velünk, amit akkor nehézségként éltünk meg, és néhány év távlatából tisztul le sok nem értett esemény. Visszanézve látjuk, milyen jó, hogy így volt, hogy minden így történt. Ez a megértés is itt kapott ajándék.

Isten tenyerén

Házasságkötésünk után közös életünket egy új helyen kezdtük, távol családuktól, barátainktól. Az első néhány évben nem is hiányzott régi kis közösségünk, elég volt számunkra egymás társasága, és a jöttek a gyerekek is. A Cs. házaspárral már esküvőnk előtt is volt kapcsolatunk, ők meséltek arról, hogy egy olyan közösséghez tartoznak, amelynek házaspárok, családok a tagjai. Egyszer meghívtak bennünket egy összejövetelre, ahol egy német pap tartott előadást, és velünk együtt 5-6 házaspár meghallgatta. Nagyon nagy élmény volt, hogy több gondolatunk és tapasztalatunk is megerősítést kapott, amivel addig egyedül éreztük magunkat a közgondolkodással szemben. A következő nyáron jöttünk először Óbudavárra.

Nagyon tetszetek Tilmann atya előadásai. Minden mondat hozzánk szólt. Ekkor már öt éve voltunk házasok, és már találkoztunk az együttélésből adódó nehézségekkel, és átütő élmény volt az, hogy mennyi kérdésünkre választ kaptunk ezen a héten. Kisgyerekeink voltak már ekkor, és a gyereknevelésről szóló előadást is fontosnak, újszerűnek éreztük. Örültünk, hogy itt lehettünk, és annak is, hogy utána csoport alakult, ahova járhattunk.

Azóta szinte minden évben eljövünk Óbudavárra, ahol a gyereknevelésben, a kapcsolatunkban folyamatosan tanulunk, és ez egy felbecsülhetetlen érték. De nemcsak az előadásokból lehet sokat tanulni, hanem a többi családdal folytatott beszélgetésekből is.

A gondviselésbe vetett gyakorlati hit az egyik legfontosabb, amit kaptunk Schönstatt-tól. Az életünkben is akkor voltunk legközelebb Istenhez, amikor valami nehézségünk, problémánk volt, amikor az „inga-biztonságot” éltük át, amikor elveszítettük a biztos „talajt” a lábunk alól, ami előfordult pl. munkahelyi viszonyok miatt, az ikrek várasakor, a szülés körül...

Amikor az ikrekkel várandós voltam, a 30. héten megindultak a fájások. A kórházban infúzióval le tudták állítani. Rengeteg idő volt még hát-

A kép csak illusztráció

ra, még hónapokról volt szó. Mi lesz otthon addig? A nagyhéten történt ez, és a húsvétra való tekintettel hazaengedtek, meghagyva, hogy pihennem kell, bár az orvos jócskán kételkedett, hogy én ezt betartom majd.

Otthon jól éreztem magam. Húsvét után az egyik gyermekünk külföldi útra indult, és kinőtte a nadrágját. Úgy éreztem, muszáj nadrágot venni neki, hogy ne úgy menjen el, hogy kilóg a bokája. Így elindultunk vásárolni. Ez épp elég volt ahhoz, hogy délután erős fájásaim lettek. Veritékezve fekdüdtem otthon, és imádkoztam, okolva magamat, hogy mit tettem, mi volt a fontosabb. Este, amikor a gyerekek lefeküdtek, újra bementünk a kórházba, hogy itt vagyunk és segítsenek, hogy ez a két baba idő előtt meg ne szülessen. Az ügyeletes orvos megállapította, hogy nem tágultam tovább. Később egy csomó gyógyszerrel felszerelve hazaengedtek, ahol tényleg már a szigorú fekvés következett.

Ebben az időszakban az Istenre való teljes ráhagyatkozást éltük meg, folyamatos imádkozást, hogy a babák még, még, még egy kicsit maradjanak benn, és hogy ne legyen semmi baj. Igazán ez az, ami közel hozott a Szűzanyához és a Jóistenhez.

Mindig úgy éreztük, hogy ami szükségét megéltünk, ami kilátástalan helyzetnek tűnt, megoldódik a Jóisten segítségével. Pl. kinőttük a lakásunkat és reménytelennek láttuk, hogy nekünk lesz annyi pénzünk, hogy házunk legyen, és egy szép házat kaptunk. És egy évvel ezelőtt sem gondolhattuk, hogy egy szép, nagy autónk lesz és megkaptuk hozzá a segítséget.

Ugyanezt érezzük a mindennapjainkban, a napi gondjainkban is segít a Jóisten, és újra meg újra megtanuljuk magunkat az ő tenyerébe helyezni és ráhagyatkozni.

A Háromszoros kegyelem:

A Szűzanya erről a helyről mindenekelőtt azokat a kegyelmeket adományozza, amelyekre nekünk keresztényeknek ma szükségünk van.

- Az otthonnyújtás kegyelme: Anyai szívében és az Atyában otthont ajándékoz bizonytalan szívűnknek.
- Az átalakulás kegyelme: Belső átalakuláshoz vezet minket Krisztusban és segít minket mindennapi életünk keresztényi alakításában.
- Az apostoli termékenység kegyelme: Megáldja sikraszállásunkat Isten országáért, annak növekedéséért és benső megújulásáért környezetünkben.

Nagyot kérni, nagyot adni

Elég nehezen és többszöri nekirugaszkodásra kerültünk Óbudavárra. Már régóta hívtak minket, s néhány év múlva el is jutottunk a családnapokra. Ott a következő gondolat hangzott el egy előadásban: „A házasságban nincs olyan, hogy a házaspár közti szeretet stagnál. A szeretet vagy növekszik, vagy csökken.” Akkor nagyon megijedtem, muszáj, hogy a szeretetünk növekedjen, különben baj lesz. Ez a felismerés arra készítetett, hogy ennek megvalósításáért valamit tennünk kell, így elindultunk a schönstatti úton, ami nagyon-nagyon szimpatikus volt és nagyon jó irányt mutatott számunkra.

Sokat jelentett, hogy kezdettől fogva nem volt bennünk Óbudavárral szemben kritikus szemlélet, ez új vonás volt, amit felfedeztünk magunkban, ugyanis mindketten tartoztunk előtte közösséghez, úgy éreztük, mi már bennfentesek vagyunk az egyházban, és ilyen szemmel néztük a többi közösséget. Féltünk, hogy majd ki leszünk hegyezve a negatívumokra. Olyan szép volt megtapasztalni, hogy semmi ilyen érzésünk nem volt.

Azt tapasztaltuk meg, hogy együtt haladunk. Nem volt az az érzésünk, hogy az egyikünk előbbre van és a másik csak azért csatlakozik, mert a társa ezt elvárja. Mindent együtt tudtunk elfogadni. Mindig egyszerre születtek meg a döntéseink, mint pl. a szeretetszövetség kötésénél, ahol szintén nem az történt, hogy az egyikünk akarja, a másik csak rábólint.

Megerősített, hogy a saját házasság az első és a legfontosabb. Emellett megragadott a Szűzanya ígérete: „Magamhoz vonzom a gyermeki szíveket.” A gyermeknevelésben nagyon sok fontos és használható útmutatást kaptunk itt, de érezve és látva, hogy a gyerekek növekedésével elér a szülő egy olyan pontot, mikor már nehezen tud hatni rájuk, nehezen tud kommunikálni velük és ráadásul a külső hatások is felerősödnek, megéreztük korlátainkat. A Szűzanya ígérete erős hatással volt ránk, úgy éreztük, muszáj ígéretébe belekapaszkodni.

Minden családhéten megfogalmaztunk valamit, amit aratásnál a borítékba tettünk. Egyszer végignéztük a leírtakat, a följánlásokat és kéréseket, nagy megdöbbenéssel tapasztaltuk, hogy a kéréseink évről évre teljesültek. A felajánlások szégyenszemre kevéssé. Ez nagy megdöbbenés volt, és még erősebben sarkallt minket, ha a Szűzanya ennyire komolyan veszi az ígéreteit, akkor a gyerekekről szóló ígérete is nagyon komoly, s nekünk is fejlődünk kell.

Schönstatti szemléletünket formálta, hogy merjünk nagyot kérni. Természeti törvény a minimum elve: a legkisebb szükséges energia, a legkisebb szükséges áldozat, a legkisebb szükséges igény, ami nekünk kell... Amikor autót szeretnénk volna vásárolni, szépen kikalkuláltuk, hogy milyen lehetőségeink vannak anyagilag, és mit szeretnénk. Ehhez kértük a Szűzanya segítségét. A pénzünkhöz igazítottuk az igényeinket, és kerestünk, kerestünk, és semmi nem jött össze. Egyik autóban ez, másikban az nem volt jó, nem tetszett. Egyik este leültünk és elhatároztuk, hogy összeírjuk a szempontjainkat, a család minden tagja beleszólhat. Akkor nagyon bátrak tudtunk lenni, és minden vágyunkat belediktáltuk. A papírt a háziszentélybe tettük. Utána is folytattuk a keresést, és egyik nap a férjem azzal jött, hogy ebben a kategóriában nincs az, amit szeretnénk, de van egy új autó, nem használt, ami pont olyan, mint amit szeretnénk, de az ára duplája annak, ami a mi keretünk. Az volt az érdekes, hogy azzal, hogy kérésünket a Szűzanya elé helyeztük, nem a pénzünk lett több, hanem olyan bizalmat és bátorságot kaptunk, hogy belevágtunk abba, amiről korábban el sem mertünk képzelni, hogy végig tudjuk csinálni, hiszen féltünk a magas törlesztőrésztől. Amikor elhatároztuk, hogy nekünk ez az új autó kell, megkönnyebbülés és öröm töltött el. Egyáltalán nem aggódtunk, hogyan tudjuk ezt kivitelezni. Hitelre vettük meg az autót, ami olyan nagy örömet jelentett nekünk és olyan felszabadultságot, amit korábban sosem éreztünk valami dologi gyarapodáskor. És nagy békességet. Azóta is rengetegszer tudunk örülni neki.

Nagyon szép volt, hogy a vétel utáni napon schönstatti misére mentünk, oda vezettünk az autóval először. Kivettük a háziszentélyből a Szűzanya képét, betettük az autóba, a gyerekek fogták a hátsó ülésen. A misére elvitük a Szűzanyát magunkkal, az első utat Vele tettük meg. Ez nekünk nagyon sokat jelentett, bár a többiek nem igazán értették, miért tettük ki a képet a padra magunk elé. Mertünk nagyot kérni és bátorságot kaptunk Tőle. A hitünket és a bizalmunkat növelte.

A „nagyot kérni és kapni” mellett a „nagyot adni”, „nem a lehető legkisebb áldozatot hozni” szemléletet is itt tanultuk.

Eddig nem kértetek semmit a nevemben. Kérjétek és kaptok, hogy örömtök teljes legyen. (Jn 16,24)

Kérjétek és kaptok, keressetek és találtok, zörgessetek és ajtót nyitnak nektek. Mert aki kér, az kap, aki keres, az talál, s aki zörget, annak ajtót nyitnak. (Mt, 7,7-8)

A mi kis schönstatti történelmünk

Barátaink között már fiatal korunkban voltak schönstattiak is, de én nem éreztem magamban semmi vonzalmat ezen út iránt. Amikor megházasodtunk, az én városomba költöztünk, és feleségem itt nagyon magányosnak érezte magát lelki értelemben. Nem a házasságunkkal volt probléma, hanem attól szenvedett, hogy szellemileg, lelkileg egy kicsit elszigeteltek voltunk.

Őneki stabilabb volt a hite, mint nekem. Kerek-perec megmondta, hogy ő is átélt már hitbeli hullámválságot, amikor a végére járt, hogy van-e Isten vagy nincs. Egyetemista éveiben a kételyeit feldolgozta, tisztába tette. Az én válaszom erre az volt, nem mindenben értelek, de szeretlek és követlek.

Bekerültünk egy érett, stabil közösségbe, egy plébániai családcsoportba. Itt nagyon jó emberekkel ismerkedtünk meg, csak egy picit mindig az volt az érzésem, hogy az én hiányosságaim, hitbeli lemaradásaim nem ösztönöznek arra, hogy túlságosan közel kerüljek hozzájuk. Volt bennem egy kisebbrendűségi érzés, de azért szeretettel eljártam köztük. Szép volt a lelki vezető atya hozzáállása, folyamatosan odaajándékozta önmagát nekünk. Eközben éreztem méltatlanságomat, hogy falra hányt borsó sok minden, amit én ott kapok. Úgy éreztem, ennek nem lesz folytatása, gyümölcse bennem.

Teltek, múltak az évek, több szálon jött az információ, hogy van egy családmozgalom, és a városunkban egy házaspárnál lesz egy beszélgetés erről. Elmentünk a találkozóra, és kicsit remegett a lábunk, hogy a Cs. házaspár jön hozzánk előadni, akik már könyves szerzők voltak akkor.

A látogatásuk után „népfelkelés” történt, a plébániai kör jó része fellelkesült, és nyáron eljött Óbudavárra, ahol egy egész családnapos hetet színtel megszálltunk. Volt bennünk egy bizonyos „tömegemberség” is, ahogy az első családnapokra eljutottunk: nem annyira a meggyőződés, hanem a kíváncsiság, a tömeghatás sodort minket.

Óbudaváron megragadott minket, hogy milyen sok kérdésünkre kapunk választ. Bár még mindig úgy éreztem, hogy benne ülünk egy csónakban, ahol sokan húzzák az evezőt, csak én nem, de ezt senki nem hányja a szememre. Nagy elfogadó szeretet volt itt. Itt is feleségem volt az élenjáró, ő mindig egy picit előbbre látott, mint én, és én követtem őt.

Ránk is elementáris hatása volt a Tilmann atyával való találkozásnak. Hosszú ideig nem találkoztunk vele, mindig más előadók voltak. Volt bennem egy büszkeség is, mert úgy véltem, hogy a Tilmann atya amolyan „sztárfigura” – mindenki csak áradozik róla –, hát én azért sem fogok odatolakodni hozzá!

Akkoriban feszített minket egy kérdés, hogy van-e Istennek terve a nemzetekkel, hogyan éljük meg mi a magyarságunkat. Úgy gondoltuk, ezzel a kérdéssel nagyon magányosak vagyunk. Többek közt ezt is előhoztuk egyszer Tilmann atyának. Azt mondta, hogy ez a Szentlélek működése, mert erre a kérdésre várt már azóta, hogy Magyarországon dolgozik. Elmondta, milyen fontos az eredetiségünket keresni, az értékeinket ápolni. Ez nagyon mély nyomot hagyott bennünk. Tilmann atya volt a „csodadoktor”, aki a veséinkbe lát, és mindenben velünk érez. A vele való találkozás egy hazaérkezés volt, tehát megszűnt minden ostoba büszkeség és előítélet. Ilyen hullámverések is kísérték az utunkat.

Amit eddig ezen az úton kaptunk, az a végtelen sok szeretet és elfogadás. Sok jó emberrel ismerkedtünk meg a családmozgalom által.

Ahogy teltek az évek, egyre több családcsoport alakult, és a dolgok úgy hozták, hogy csoportvezetőnek kértek fel minket. Eleinte lázadoztam ellene, hogy lehetnénk mi vezetők. Vezetőnek lenni azt jelenti, hogy meg kell szerezni a többiek elfogadását. Ezért egy kicsit „harcolni” kellett, de azt mondtam: „Istenem, egyet tudok tenni, hogy a lehető legjobban próbálom őket szeretni.” Állandóan azzal az érzéssel ültünk le a csoportunkkal, hogyan tudjuk őket jobban szeretni, vagy mivel tudjuk őket megajándékozni. Úgy érzem, ebbe a feladatba egy kicsit bele tudtunk nőni.

A Szűzanya, mint szülői minta is fontos nekünk. Felnőtté válva látjuk, hogy a szülők hibái, gyengeségei, rossz magatartásmintái szinte nemzedékről nemzedékre öröklődnek, akkor is, ha az ifjúság átmenetileg lázad is ellenük. Nagyon jó, hogy a Szűzanya, aki a második anyánk, segít abban, hogy kizökkenjünk ebből a rossz irányba vezető kerékvágásból, és az örök értékekhez igazodjunk.

Milyen nagyszerű dolog, ha figyelmet fordítunk arra, hogy a nők kibontakoztathassák nőiességüket. Én – férfiként látszólag különös módon – lelkesen olvastam végig a „Nő vagyok, én, itt és most” c. schönstatti könyvet. Rájöttem ugyanis, milyen fontos, hogy a nők igazi énjüket oda tudják ajándékozni, mert ez az, ami az otthonainkat elevenné teszi. Nagy bajhoz vezet, ha a nők nem nőiesek és a férfiak nem férfiasak.

Nagyon szép Schönstattban, hogy nem próbálja meg elfojtani az ösztöneinket, hanem meg akarja nemesíteni. Nem próbál olyan eszményekhez idomítani bennünket, ahol eleve nem is lehetünk teljes értékűek. A világunkat, amiben élünk, és a létünket, amit Isten teremtett, üdvösségszerző eszköznek tekinti.

Olykor nagyon nyomasztanak a világ eseményei, szinte kézzel foghatóan érzem, milyen ördögi erők játékszerei vagyunk, az uralomnak és hódításnak milyen kifinomult eszközei vesznek körül minket. Ilyenkor nagy biztonságérzetet ad az a tudat, hogy nekünk olyan alapítónk van, aki egy koncentrációs táborban virágoztatta fel a családmozgalmat, és ott fogalmazta meg azt, hogy örömapostolkodást kell folytatnunk.

Nagy erőforrás a schönstatti pedagógia, amely segít a gyermekeinkkel való bánásmódban. Felfedeztük, hogy teljesen más típusok, más vérmérsékletűek, más mozgatja őket. Ennek tudatában sok mindent meg tudtunk érteni. Főleg konfliktusokat el tudtunk kerülni. Az eszménypedagógiából megértettük, hogy akármennyire is jó közösségekben vagyunk, nekünk teljesen személyes utunk van. A Szűzanya azt várja tőlünk, hogy keressük a személyes eszményt. Ezt az utat senki más nem járhatja végig, csak mi.

A küzdő szellemet is itt tanultuk, hogy a nehézségekben nem rettenünk meg. Tudjuk, hogy van mögöttünk egy rendkívül erős háttér, a csoporttársaink szeretete és a Szűzanya. Szép volt, hogy gyerekeinkre átsugárzott a schönstatti harci szellem, ugyanakkor konfliktusainkat tudtuk derűvel kezelni. Annak ellenére, hogy ahogy kamaszodtak, ők a maguk életrendje szerint lázadtak. Ez a lázadás is arra emlékeztetett minket, ha nem kapjuk meg a schönstatti pedagógia tanításait, lehet, hogy kétségbeesünk, elbizonytalanodunk. Lehet, hogy bután reagálunk, és milyen nagy veszély, ha a szülő és lázadó kamasza között megtörik a bizalom, ami a későbbi igazi nagy kihívások közepette életbevágóan fontos lehet számukra.

Nagy ajándék volt nekünk a Családakadémia. Az, hogy személyes eszményt keresünk, hogy fontos, hogy legyenek szívügyeink, amelyeket hitelesen meg tudunk osztani másokkal. Ott lehet igazán növekedni, ahol a szívügyeink vannak. Az előadások előtt remegett a lábunk, hogy azok, akik minket hallgatnak, nehogy üres kézzel menjenek haza. Feleségem mindig megnyugtató, hogy bízunk már valamit a Szentlélekkel is. A döntő pillanat mindig az volt, amikor azt tudtuk mondani: Istenem, én csak ennyit tudok vinni, de egy dolog a fontos, hogy a szeretetünket visszük oda. Innentől átbillentünk a nehézségeken, és szinte maguktól mentek a dolgok.

Megtapasztalhattuk itt a schönstatti szabadságot, hogy „nem kell, de szabad” (jót tenni). Úgy látjuk, hogy a Schönstatt egy nagy szeretetközösség, amely a családok egyéni áldozataiból épül fel. Ha megnézzük, szinte semmi más nem működött itt, mint a Szentlélek és a családok áldozatkészsége. Létrejött egy mű, amelyik gyümölcsöző, amelyik jövőbe mutató, és amit érdemes félteni.

Amit Schönstattól kaptunk

Először is a Szűzanyát.

Két legifjabb gyermekünket, mert ők nem jöttek volna szóba, ha nem kerülünk ebbe a közösségbe.

Kaptunk egy baráti, schönstatti házaspárt, akik nagyon sokat adtak nekünk. Nagyon finoman terelgettek. Soha nem éreztünk kényszert, hogy ezt vagy azt elvárják tőlünk.

Kaptuk a felismerést, hogy mindenhez idő kell. Nem mennek a dolgok egyik pillanatról a másikra. Az emberek, mi is, képesek vagyunk változni, de mindennek megvan a maga ideje. Lehet lelkesedni, sok mindent hirtelen elhatározni, de mindennek ki kell várni az idejét, amíg elkövetkezik. Ha arra gondolunk, hogy szeretnénk valamit a másiktól, ki kell várni, amíg ő megéri rá. Ha visszaemlékezünk a saját életünkre, ott is megvolt mindennek a maga ideje. Vannak lépcsőfokok, amiket nem lehet átugrani a lelki fejlődésben. Egyszer a kezdetekben, meséli a férj: azt mondtam annak a házaspárnak, aki a schönstatti közösségbe hívott minket, hogy én nagyon jól szoktam beszélgetni a Jóistennel pl. az autóban, nekem nincs szükségem Máriára. Nekem Jézus elég. És a feleség szépen azt mondta, nem baj, majd eljön annak is az ideje. Nem volt semmilyen kényszer, és lassan megszerettem a Szűzanyát.

Az én anyukám nem igazi anyatípus – mondja a feleség. – Én a Szűzanyában egy anyát kaptam. Amit nélkülöztem, Ónála találtam meg. Ha valamiért el kell mennünk otthonról, és nincs kire hagyni a gyerekeket, indulás előtt odamegyünk a háziszentélyhez, és kérjük, nagymama hiányában légy szíves gondoskodj Szűzanya, hogy a gyerekekkel ne történjen semmi baj. Te legyél a nagymama. Ez megnyugtat, így el merünk menni. Ha elutazunk valahova, rábizzuk a házat, ha a gyerekek mennek el, őket is, ugyanígy az autónkat is. Ő mindig biztos pont, lehet rá számítani.

Az alkotás örömét is itt kaptuk, folytatja a férj. A kezdeti időszakban kapcsolódhattunk be a mozgalmába, részesei vagyunk növekedésének, akármilyen kis részben, de benne vagyunk.

Olyan emberekkel kerültünk kapcsolatba, akik felfelé húznak minket. Az ő példájuk, az ő hitük, életük minket is ösztönöz. Jó arra gondolni, hogy bárhol lehetünk a világban, egy olyan közösség tagjai vagyunk, ahol számíthatunk arra, hogy ha szükséges, lesz valaki, aki imádkozik értünk, és szeretettel gondol ránk. Elfogad minket és megért.

Megtanultunk meghallgatni másokat. Élénken emlékszem rá, hogy amikor eleinte vendég jött a közösségből hozzánk beszélgetni, szóhoz se jutottak. Amíg ott voltak, csak mondtuk, csak mondtuk ami bennünk volt, panaszkodtunk, ők türelmesen meghallgattak minket. Jó tapasztalat volt, amikor először eljutottunk oda, hogy megkérdezzük tőlük, veletek mi van, és meghallgattuk, amit ők meséltek.

A csoportunkban is jó nevelést kapunk azáltal, hogy mindenki elmondja sorban, mi történt vele. Megtapasztaljuk, hogy valaki többet beszél, valaki kevesebbet. Egyiknek ez az a dolog, amit el kell néznünk, meg kell értenünk, a másik embernek más. Nekünk is megvannak a saját butaságaink, amit nekik kell elviselniük. És szépen elfogadjuk egymást. Jó és folyamatos nevelés számunkra, megéljük, mennyire különbözőek vagyunk, és mennyire vagyunk képesek elfogadni egymás gyarlóságait.

Folyamatosan tapasztaljuk, hogy meghallgat minket a Jóisten. Sokszor kérünk sok mindent, és nagyon sokszor kapunk olyan dolgokat, amit nem kértünk, de mélyen a szívünk vágya volt. Így volt ez legkisebb fiunkkal is, akit nem kértünk, mert munkahelyi gondjaink voltak és új munkahelyért imádkoztunk. Ekkor nem új munkahelyet kaptunk, hanem egy új gyereket, ami igazából a vágyunk volt. Később a munkahely is rendeződött.

Nagy öröm, hogy nem rendkívüli dolog, ahogy mi élünk, nem kell a gyerekeinknek mindenféle szorongással küzdenie, mert ők egy hívő családban nőnek fel, hanem ők sajnálhatják azokat, akiknek nincsen ilyen szerencsájük.

Végül innen kaptuk a fiú- és lánytáborokat, amelyek felbecsülhetetlenek mindannyiunk számára. Látjuk, hogy gyerekeinknek mennyi hasznuk származik belőle. Ők is jól érzik magukat ebben a közösségben.

A gondviselés műve

Hosszú éveken keresztül a karizmatikusokhoz jártunk, mielőtt Schönstatt-tal megismerkedtünk. Ott azonban nem kaptunk a házasságunkhoz lelki segítséget, úgy kezeltek bennünket, mint két külön személyt. Pl. lelki gyakorlaton a férjem aludt a fiúknál, én a lányoknál, nem voltunk egy egység, mint házaspár. Ez nekünk nagyon hiányzott.

Hitoktatóra jártunk, ott láttuk meg G. Ritát. Kiszúrtuk egymást magunknak, nekem nagyon szimpatikus volt a megjelenése. Egy-két bemutatkozásnál hallottuk, hogy ötgyerekes anyuka. A személye olyan nagy bizalmat adott nekünk, hogy néhány szó után még azon a nyáron eljöttünk lelkigyakorlatra, ami nagyon tetszett. Ez a gondviselés műve volt.

Jó volt megtapasztalni, hogy itt is nagyon sok olyan érték volt, amit a karizmatikusoknál is megéltünk. És azt is, hogy Tilmann atya valóban karizmatikus ember.

A témák annyira hűsbavágóak voltak, ha az ember nem is fogalmazta meg magának a házasságbeli problémáit, nehézségeit, már választ is kapott rá az előadásokban.

A schönstattiakkal lenni, velük találkozni, mint egy természetfeletti élmény volt, éreztük, hogy a Szentlélek működik. Amikor Kahlenbergben egy kis találkozón vett részt néhány magyar schönstatti család, éppen Bécsben dolgoztunk a mesteremmel. Egy kis időm volt vasárnap. Nagyon hajtott engem, hogy mindenképp találkozni akarok velük, hogy biciklire szálltam, pedig csak nagyjából tudtam, hol is van ez a hely. Ez a bicikli út is olyan különös volt. Hegyen kellett felmenni, mégis igazából semmilyen nehézséget nem éreztem. Tekertem olyan gyorsan, ahogy csak bírtam, és nehézség nélkül értem fel oda. És a találkozás öröme is szívesen emlékszem vissza.

Nagyon megtetszett a szabadság itt, hogy nincs nyomás, számonkérés, amit az ember más közösségekben tapasztalhatott a lelki fejlődéssel kapcsolatosan. Mindenki azt választja ki magának, amit fontosnak tart, és olyan ütemben fejlődik, ahogy tud és akar.

A házunk szintén a gondviselés műve. Nagyon sokféle kerestünk ott-hont, sok megoldás szóba jött. Egyszer csak rácsodálkoztunk egy házra. Máskor is elmentünk mellette, mert a szüleimnek a közelben volt szőlőhegye. Mindig arra jártunk és sose vettük észre. Egyszer csak azt éreztük, hogy ez az a ház, ami kell nekünk, nem tudjuk miért és hogyan, ez egy na-

gyon érdekes élmény volt. Bedobtuk egy Szűzanya érmét a kertbe, ha Ő is így gondolja, segítsen, hogy meg tudjuk vásárolni. Mindenki ellene volt: a szüleim megakadályozták volna, ha tudták volna, férjem szülei is. Nem volt meg az az anyagi fedezet, amit ki kellett volna fizetni, pedig megígérték. Végül mégis sikerült, és hozzájutottunk ehhez a házhoz.

Én, a férj, nem szerelmesedtem bele rögtön a házba, mint a feleségem. Nekem kb. két évre szükségem volt ahhoz, mire eldöntöttem, hogy megvegyük. Oly sok jel jött a Jóistentől ezzel kapcsolatban, hogy viszonylag biztosan mondtunk igent erre a nagy lépésre. Amikor latolgattuk, hogy megvegyük, ne vegyünk, R.-ék egy kilencedet imádkoztak a mi jó döntésünkért és az egész helyzetért. Ők ilyen nagy áldozatot vállaltak, pedig akkor még alig ismertük egymást. Nagy ajándék volt számunkra és nagy biztosíték, hogy jól alakul majd ez a helyzet.

A gondviselést a gyermekek által is megtapasztaltuk. Nekünk később lehetett gyermekünk, 11 évre született első kisfiunk. Második fiunkat úgy kaptuk, hogy Schönstattban Kentenich atya sírjánál imádkoztunk gyermek-áldásért.

A nehézségekkel való természetes együttélés is fontos nekünk, mennyire hozzátartozik az életünkhöz, és mennyire áldássá tud válni, ha a pozitívan éljük meg és a kegyelmi tőkébe ajánljuk. Fontos, hogy a kegyelmi tőkében „összedolgozzunk”. Bár régebben is hallottunk arról, hogy felajánlhatjuk a szenvedéseinket, problémáinkat, de hogy adok-veszek szoros kapcsolat van a Szűzanyával, itt tanultuk.

A másik ember személyének tisztelete és nagynak látása is Schönstatt ajándéka. Rácsodálkozunk másokra, kinek milyen sok értéke van, az efeletti örömet itt tanultuk meg, azelőtt elsiklottunk ezen.

Kentenich atya karizmái közül megragad bölcsessége és a megkülönböztetés adománya. A hitleri időben a német püspöki kar sem ismerte fel minden esetben, hogy amit Hitler képvisel, mennyire hamis. Ő már akkor megmondta ezt, ezért is került koncentrációs táborba. Azt tapasztaljuk, hogy Kentenich atyánál mindig biztos vezetést kapunk. Ez Kentenich atya karizmája, ez még sose csalt meg minket.

A természetes és természetfeletti világ szoros kapcsolatára is rávilágított, mennyire összefügg a kettő.

Otthonunk a Szűzanya csodája

Amikor összeházasodtunk, feleségem úgy gondolta, hogy mi nem fogunk soha az életben építkezni, legfeljebb lakást veszünk, és azt felújítjuk. Egy szoba-konyhás bérlakásban laktunk, majd haszon-kölcsönbe költöztünk egy ötszobás lakásba, ahol megvalósult az én álmom, hogy szárnyasajtónk legyen 4-5 méteres belmagassággal. Itt élhettünk 3 évig.

Közben 40 kilométeres körzetben jártam a vidéket, hogy egy felújításra szoruló családi házat vegyünk. Egyszer csak a feleségem a nagyszobában olvas egy újságot és azt mondja: vannak nagyon olcsó önkormányzati építési telkek, vegyünk egyet. Azt gondoltam, nem jól hallok, pont ő mondja, aki egyáltalán nem akart építkezni.

Licitálni kellett a telkekre, de hogy licitáljunk, amikor nincs rá anyagi keretünk. Ekkor kiszámoltuk, mennyi pénzünk van, hozzáadva valamennyi kölcsönt. Láttuk, meg tudnánk venni egy telket, ha senki más nem licitál rá. Eljött a nagy nap. A telkekre senki nem pályázott rajtunk kívül, így alapáron vettük meg. Se előtte, se utána nem volt ilyen. Így lett a Szűzanya kegyelméből egy telkünk, és nem számított, hogy egy gatzenger közepén helyezkedett el.

Kevés pénzzel, hitellel, szoc. pol.-lal nekiláttunk az építkezésnek. Sok apró dologban megéltük a Jóisten gondoskodását. Pl. nem volt betonkeverő gépünk, de két nap múlva betonozni akartunk. Hogyan, ha nincs? Egy munkatársam aznap jelentkezett, hogy ő tud egy eladót nagyon olcsón. Így a Jóisten akaratából másnap már dolgozhattunk vele.

Az építkezésnek volt egy mélypontja a második év fele körül, amikor nagyon keveset találkoztunk. Én otthon voltam már a két kicsivel, vártuk a harmadik gyermekünket, férjem pedig az építkezésen éjjel-nappal dolgozott. Azt vettük észre, hogy igazán semmi kapcsolatunk nincs egymással. Problémáink adódtak abból is, hogy a lakást, ahol éltünk, másokkal kellett megosztanunk. Éreztük, hogy ez így tovább nem mehet. Beültünk az autóba, elutaztunk Óbudavárra. Családünnepe volt, bekopogtattunk Tilmann atyához. Elmondtuk neki, hogy teljesen elhidegültünk egymástól. Ő leültetett bennünket és úgy jöttünk ki, mint akiket kicseréltek. Arról beszélt, hogy bármennyire is külön vagyunk fizikailag, de mégis együtt lehetünk lélekben. Nagyon fontos a házasságban, hogy az együtt töltött rövid időket intenzíven, egymásra figyelve töltsük el. Két év alatt felépült a házunk, és

beköltözhattünk. A falépcső helyén meszes létra állt, sok minden félben volt, de a családunk otthonra talált. Az otthonteremtésünk nagy csodája még ma is tart, sok munka hátra van még.

Házasságunk elején úgy gondoltuk, mi lakást szeretnénk, nem vagyunk nagy igényűek. Akkor egy schönstatti család mondta nekünk: „Ne lakásért, hanem házért imádkozzatok. Merjetez nagyot kérni.” Eleinte értetlenkedve, de azért elkezdünk házért imádkozni, és megkaptuk. Hála a schönstatti Szűzanya csodájának!

Schönstattrra találtunk

Ismerkedésünkör és jegyesként rendszeresen jártunk hittancsoportba, A karizmatikus mozgalomban találtuk meg a helyünket. Rendszeresen csoportba jártunk, imádkoztunk, karizmatikus szentmiséken vettünk részt. Nagyon szép volt mindez, amely házasságkötésünk után is folytatódott. Majd megszületett első gyermekünk, akit magunkkal vittünk szentmisékre. Amíg kicsi volt, nem okozott gondot. Aztán egyre nagyobb lett, egyre többet mocorgott, hangoskodott. Két évesen már zavarta a csoportban az imádságokat, az elmélkedéseket. Beláttuk, csak felváltva mehetünk ezekre az alkalmakra. Egyikünk sokszor távol volt, mert gitározott a rendezvényeken, míg másikunk otthon maradt a gyerekekkel. Éreztük, hogy ez nem a mi utunk, mert szétszakítja a lelki életünket, egyikünk bőségesen kap lelki táplálékot, ellenben a másik ebben nem vehet részt. Mit tegyünk? Keressgáltunk, imádkoztunk.

Ekkor a templomban hirdették, hogy családoknak hittant tartanak. Jelentkeztünk a plébánosnál, és ő elirányított minket egy schönstatti családhoz. A lakásukon egyik este még néhány házaspárral együtt részt vettünk egy beszélgetésen, ahol a meghívott Cs. házaspár sok mindent mesélt Schönstattról. Mi nem sok mindent értettünk belőle, de nyáron elmentünk Óbudavárra. Akkor voltunk hároméves házások.

Nagyon megtetszett nekünk, azt mondtuk, ez az, amit kerestünk. Itt nem gond a gyerek, nem gond, hogy együtt veszünk részt rajta, itt együtt haladhatunk, egy az utunk.

Schönstatt folyamatosan tanít minket arra, hogy különbözőek vagyunk és fogadjuk el egymást a különbözőségekkel együtt, úgy ahogy van. Eleinte nagyon sokat veszekedtünk annak ellenére, hogy akkor már schönstatti

család voltunk. Pedig a legfontosabb, amit Schönstattban kaptunk, csak nem tudtuk megvalósítani, hogy a szeretet néha fájhat. Mikor összeházasodtunk, gondoltuk, hogy a szerelem valami rózsaszínű álom, és hosszú idő volt mire lassan-lassan, fokozatosan megéltük, hogy a szeretet áldozatokkal jár, és nem baj, hogyha fáj.

Beszélgetni tanultunk meg itt, hogyan szóljunk a problémákról. Ugyanakkor nagy szabadságot is adott, elviseltek minket az itt lévő házaspárok a gyarlóságainkkal együtt. Nem mondták, hogy itt ez és ez a követelmény, és ha ezt nem teljesítettük, nem léphetünk a következő fokozatba. Nagy élmény volt számunkra ez az elfogadás, hogy szeretnek minket úgy, ahogy vagyunk.

Schönstatt segít értelmezni a világot, támpontokat ad, hogy mit, hogyan lássunk. Tudjunk a jó és a rossz között különbséget tenni, ami olyan sokszor összerosódik. Nem is tudjuk, milyenek lennénk Schönstatt nélkül. Lehet, hogy mi is Coca-Colával és chipsszel járánk az utcán. A reklámok lehet, hogy nagyon átszönnék az életünket. Visszagondolva a házasságunk elejére, rendszeresen néztem a tévét, a Pro7-en az akciófilmeket, feleségem aludt. A gyerekekkel néztük a Disney filmeket. Az esti műsor megszabta programjainkat, és ez még az első schönstatti években is így volt. Most már az a meglepő dolog, ha nézzük a tévét. A beszélgetések, együttlétek fontosabbak.

Amikor hazamentünk a 3. évben Óbudavárról, kitettük a Mária-képet és háziszentélyt alapítottunk, ez igazából nagyon lassan érett meg bennünk igazán. Lassan érett meg bennünk, hogy ne csak kapni akarjunk, hanem adni is a Szűzanyának valamit.

Az otthonteremtéshez segítséget kaptunk, mint ahogy sok schönstatti családnál halljuk ugyanezt. Itt lehet megélni fizikailag a Jóisten, a Szűzanya csodáját.

Nem vagyunk egyedül azon az úton, ahol Jézus felé törekszünk. Rengeteg baráti, emberi kapcsolatot kaptunk itt. Amikor bajban vagyunk, nehézségünk van, megtapasztaltuk azt a nagy erőt, ami a közösségben rejlik. És átéljük a Szűzanya kegyelmét, amely a háziszentélyből árad felénk. Mindig úgy érezzük, hogy nem érdemeljük meg.

Egy schönstatti családanya feljegyzései (Naplórészlet 2033-ból)

Ják, 2033. március 14.

Nagy események várnak ránk, kedves Naplóm!

Közeledik a magyar Schönstatt-családmozgalom megalakulásának 50. évfordulója, holnap lesz az ünnepség Óbudaváron.

Kicsit félek az úttól, mert legkisebb gyermekem, Katika nem nagyon bírja az autózást, ő még csak 1 éves. Van 3 nővére és 4 bátyja. Legnagyobb gyermekem, Zsuzsi 16 éves. Ő a jobbkezem, segít mindenben, most is éppen Katikát fürösztli. Utána születtek az ikrek, Peti és Karcsi, akik 12 évesek. Rendes fiúk, csak kicsit akaratosak. Utánuk következnek a hármasikreink: Klári, Zsófi és Jani, hamarosan 8 évesek lesznek. A 7. gyermekünk 4 éves kislány, Zsoltinak hívják.

Mindannyian otthon érzik már magukat Óbudaváron. A férjemmel is ott ismerkedtem meg, együtt voltunk gyerekfoglalkoztatók. A jubileumi ünnepségen a családi zenekarral adunk koncertet.

Gyermekeinknek gyakran mesélünk a 2000-es évek elejéről, a mi első óbudavári élményeinkről, az akkori körülményekről. Alig akarják elhinni, hogy még külön-külön családoknál szállásoltak el minket, a szentmisék a központi ház előadóójában voltak, a szüleinknek pedig mosogatni kellett! Bizony, nehéz is elképzelni a régi időket, látván a mai komplexumot!

Már 25 éve áll a Schönstatt-szentély, melyet tágas félkörben előadótermek, családi apartmanok, zárandokszállások veszik körül. A falu szélén autóbusz-parkoló várja az évente ideérkező sok ezernyi zárandokcsaládot. Elkészült a helikopter leszállóhely is, mert ide várjuk a Szentatyát, III. János Pált az ünnepségünkre. Kíséretében lesznek szülőföldjének, a jelenlegi Afrikai Uniónak a küldöttei a világ minden tájáról érkező delegációk között. A pápa fogja megáldani a most elkészült alagutat, amelyen keresztül a családok biztonságosan és főleg gyorsabban érhetik el a Balatont.

Még hosszasan sorolhatnám a fejlődést, amely ebben a kis faluban végbement a Schönstatt-mozgalom révén. Ígérem, kedves Naplóm, hogy hazatérkezésünk után beszámolok élményeimről, hogy mindent megörökítsek köb-ükunokáim részére!

Kicsi a bors, de erős!

Óbudavár hasonlít ahhoz a közmondáshoz, amelyik így hangzik: Kicsi a bors, de erős. Ez a piciny település a Balaton-felvidéken bújik meg szántóföldek és erdőségek mellett. A Szűzanya féltett kincsei közé tartozik. Ez a falucska a Szűzanya egyik üvegháza, amelyben rengeteg rózsát és egyéb virágot is nevel.

Itt Óbudaváron az ember lelkét boldogság tölti el. A szürke hétköznapiokból kiemelkedik egy-egy hétvége, védelmet nyújtó sziget. Én részemről Óbudavárt mentőövnek is szoktam hívni, amikor az ember már teljesen elfárad, szinte már csak a megszokott mozdulatok élnek benne. És akkor jön a hír: Két hét múlva Óbudavár! És elkezdek úszni a bedobott mentőöv felé teljes erővel. Miután megkapaszkodom és megpihenek, újra fejest ugrom a vízbe, és úszom a következő szigetig, hogy ott szintén kipihenjem magam, és ez nagyon jó így.

Óbudaváron a Szűzanya jelenléte jelenti a legnagyobbat. Itt az ember sokkal vidámabb, élni vágyóbb, mint amúgy. A nyári családnapiak az új családok, gyermekek megismerésére alkalmasak. A lánytáborok olyan hangulatban telnek el, amit csak a Szűzanya tud megteremteni. Itt a világi gondok nem telepednek az ember vállára. A betegek is hamarabb meggyógyulnak, mint otthon. Aki Óbudavárra jön, gondtalanul eltölt egy hetet. Étél, ital adott, megvetve a puha ágy. Ha netán arra a megtisztelő címre kérnének meg téged, hogy konyhás légy, egy picit korábban kell kelned. Ez a kelés máskor semmiképp nem menne, de ha itt éjfélkor fekszel, akkor is föl tudsz kelni. Az esetleges munkákat otthon nyávogva, nem akarva végzed, de itt megy minden, mint a karikacsapás. Vajon miért? Mint már említettem, a Szűzanya a megoldás!

Tehát kedves barátom, ha pihenni szeretnél, jusson eszedbe Óbudavár!

Az első Magyarországon szentelt háziszentély

1982. októberében ismerkedtünk meg a G. családdal. Az első találkozás után gyakran jártunk náluk. Valami volt a légkörben, ami vonzott minket. Egyik meghatározó élményünk, ami náluk ért, hogy a család esténként leült a háziszentély elé imádkozni. Mikor ott voltunk, mi is imádkoztunk velük. Talán akkor föl sem fogtuk, hogy mit jelent nekik a háziszentély. Majd elmondták, hogy a Schönstatt-mozgalomban a családok otthonukba elhívják a Szűzanyát, háziszentélyt állítanak Neki, és szeretetszövetséget kötnek Vele. Akkor kezdett ébredezni a vágy bennünk, hogy jó lenne, ha nekünk is lenne háziszentélyünk.

De az események csak lassan követték egymást. Előbb három család, kis családcsoportként kezdtünk rendszeresen találkozni, majd 1983. márciusában az egyik találkozóra Tilmann atya is eljött, és tartott nekünk egy előadást. (A Magyar Schönstatti Családmozgalom alapítóbeszéde.) 1984. őszén egy hosszú hétvégén – akkor már négy család –, részt vettünk az első lelkigyakorlaton.

1985. november 17-én Tilmann atya meglátogatott minket, és felszentelte a háziszentélyünket. A szeretetszövetséget a következő év március 31-én kötöttük meg.

Mint a későbbi események mutatták, mindezekhez egyáltalán nem voltunk elég érettek, de hogy megtörtént, annak igen nagy jelentősége lett a további életünkben. Ugyanis a Jóistennek úgy tetszett, hogy más útra tereljen minket. Feleségem közel másfél évnyi örlődés után elköltözött otthonról kislányunkkal. Fiammal kettesben maradtunk otthon. A következő évek igen sötéteknek maradtak meg az emlékeimben. Nem értettem, miért történtek ezek az események velem, pont velem.

Az egyik megtapasztalásunk, ami segített megtalálni az utat, hogy a házukban lakik egy anya. A háziszentélyünk által a Szűzanya velünk van. Szép lassan felismertem, hogy a Szűzanya mit akar általam, eszközével tenni. 1990-ben bátortalanul tapogatózva elkezdtem szervezni a fiútáboro-

kat. A résztvevők számának növekedése, és hogy hamarosan rendíthetetlen segítőköt is kaptam magam mellé, mutatták, hogy jó úton járok. Ezek voltak a Magyar Schönstatti Fiúmozgalom csírái.

Hamarosan a Veszprém környéki fiúkból beindult a Mária Farkasai csapat, a hírhedt „Kisfarkasok”. Az összejöveteleket nálunk, otthon tartottuk, gyakorlatilag a háziszentélyünk védőszárnyai alatt. A fiúk 1995. június 14-én kötöttek szeretetszövetséget. Egy időre a csoport – az iskolai szétszórattatás miatt – szüneteltette tevékenységét, de az elsők között voltak, akik a fiútáborokba segítőként visszatértek. 2001 augusztusától újra szerveződött kis közösségünk, kissé kibővülve. Az összejövetelek helyszíne változatlan, a háziszentélyünk előtt. 2002 nyarán kis csapatunk elzarándokolt Schönstattba.

2000 szeptemberétől működik az újabb fiúcsapat általános iskolásokkal, tavaly pedig beindult egy gimnazista fiúkat összefogó csoport. Ők az újabb generáció, és már páran közülük a táborok vezetésében is részt vesznek.

A mi háziszentélyünk így az induló Fiúmozgalom szentélye is.

Az évek során a háziszentélyünk a lelkiéletünk középpontjává vált. Sok kis csodát megtapasztaltunk. A Szűzanya nevelőnké vált. Az igazi nagy csoda azonban várat még magára. Várjuk, és imádkozunk feleségem visszatéréseért. Tudjuk, hogy ez emberileg lehetetlen, és nem tudjuk, hogy mi a Jóisten szándéka a jövőre nézve. De a Szűzanya hűséges.

A pápára figyelünk

**II. János Pál pápa beszédéből,
melyet Kentenich atya
születésének 100. évfordulójára
mondott 1985-ben**

**Schönstatt:
a Szűzanya kezdeményezése**

Abban a lelki tapasztalatban, amelyből az Önök mozgalma keletkezett, központi szerepet játszik a Szeretetszövetség, amelyet az alapító és az első nemzedék 1914. október 18-án Schönstatt szentélyében az Istenanyával kötött. Ha ti hűségesen és nagyszívűen e szövetség alapján alakítjátok az életeteket, eljuttok keresztény hivatásotok teljességéhez. Meg fogjátok tapasztalni, hogy mennyire igaz a II. Vatikáni Zsinat kijelentése: „Mária egyesít, mivel Ő ott van az üdvtörténet legbensejében, és a legnagyobb hittitkot – bizonyos értelemben – önmagában hordozza és visszatükrözi. Ezért az Ő hirdetése és tisztelete a hívőket a fiához, az Ő áldozatához és az Atya szeretetéhez vezet.” (Lumen Gentium 65.) Valóban, Máriának isteni megbízása van arra, hogy előképe és anyai nevelője legyen a Krisztusban való „új embernek” (vö. Kol. 3,9-10). Az iránta való szeretetek vezessen benneteket oda, hogy élete példáját kövessétek, és a saját életetekben visszatükrözzétek! Sajatítsátok el Mária magatartását:

- Az Atya akarata iránti bizalomteljes odaadását
- egészen a keresztig tartó, feltétlen Krisztus-követését,
- a Szentlélek indítása iránti tettekészséget,
- az emberek, különösen is a szegények és a rászorulókat iránti szolgáló szeretetét,
- a világ megváltásában való alkotó közreműködését.

Könyörögjétek Ti is Máriához úgy, ahogy alapítótok a dachau koncentrációs táborban tette: „Engedd, hogy utánozzunk Téged mindenben, ahogy lépkedsz végig az életen: erővel és méltósággal, egyszerűen és szelíden. Haladj végig mibennünk és a korunkon szeretetet, békét és örömet sugározva, és tedd azt készséggé Krisztus iránt!”

Nincs boruk

(Imaszándékok:
kérjük családjainknak
a káni menyegző csodáját!)
*Írjátok meg, ha nehéz helyzetben
vagytok, hogy tudjuk hordozni egy-
mást. Lehet névvel, de név nélkül
is. Ha megköszönni valótok van,
itt azt is megtehetitek.*

– Növeld szívünkben a vágyat, az áldozat- és tettekészséget, hogy a magyar Schönstatt-kápolnánk felépülhessen!

– Egy két és fél hónapos Kisbábáért, aki születése előtt is rengeteget szenvedett, állapota nagyon súlyos. Kérünk sok-sok imát, hogy meggyógyuljon!

– Áldd meg, segítsd meg és szenteld meg a Csányi család minden tagját!

– Imádkozzunk egy komoly műtét előtt álló 4 gyermekes anyáért, hogy ő is és a család többi tagja is mondani tudja: Legyen meg a Te akaratod.

– Az idei családnapokon előadó és vezető házaspárokért, hogy munkájuk gyümölcsöző legyen, a gyerekfoglalkoztatókért, hogy a gyerekek és így a szülők is jól érezzék magukat. Imádkozzunk a résztvevőkért, hogy a hallottakból egy keveset (vagy akár sokat) valóra tudjanak váltani.

– Kérünk, segítsd meg az ott-hont teremtő családokat.

– Kérünk, adj jó munkalehetőséget és sok családdal töltött időt minden apának!

– Segítsd az édesanyákat, hogy mindennap szeretettel tudjanak újra kezdeni.

– Segíts minket, hogy szeretettel, türelemmel és bölcsen forduljunk oda idősödő hozzátartozóinkhoz.

– Gyermekeinknek adj sok pihenést, kikapcsolódást, barátkozást, jó könyveket, szép strandot és egy kis semmittevést a nyári szünetben.

– Imádkozzunk születendő és megszületett gyermekeinkért, hogy békében, szeretetben növekedjenek.

– A Szűzanya tudjon még több otthonba költözni, hogy „szent családtagokat és szent családbirodalmat formáljon”.

– Hogy a családcsoportok gyümölcsöt termő igazi Schönstatt-csoport munkát tudjanak végezni a kísérő házaspár közreműködésével.

– A családszövetségbe meghívottak hallják meg és kövessék a halk indítást is.

Gólyahír

Isten hozott Benneteket!

*„Uram! Szétválasztottad a neme-
ket, hogy az örök keresésben lelkiünk
legmélyebb húrjai összecsendjenek.
Az összecsendülésből gyermekek szü-
letnek, kedves, hófehér értelemmel ki-
festő gyermekek.”*

(Szent-Györgyi Albert)

Örömmel tudatjuk, hogy megszü-
letett ötödik gyermekünk, ANDRÁS.
Köszönjük a sok imádságot!

Vissi Géza és Edit
Zalaegerszeg

Szívből gratulálunk és kérjük
Isten áldását a családokra!

*Ha szeretnétek az örömhírt az
újságban megjelentetni, kérjük, jut-
tassátok el a szerkesztőségbe!*

ÓRIÁSI apróságok (gyerekszám)

Apjukkal beszélgetünk: – Nézd,
tisztá Bence ez a gyerek! – Mire ő, a
legkisebb, kikéri magának: – „Én
nem vagyok tisztá Bence, én tisztá
Gellértke vagyok!” – és milyen igaza
van!

Amerre jár kisfiunk a homok-
ban, mackólábnyomokat hagy maga
után (ilyen a cipő talpa). Mondom
neki: – Nézd csak, olyan a lábnyo-
mod, mint egy mackóé.

– Igen, mert a mackók is ugyan-
ilyen sportcipőt hordanak – mondja.

Én legjobban a jó embereket
szeretem – magyarázza négyéves
kislányunk. – Olyanokat, mint pl.
én vagyok és a többi szentet is.

– Nézd, anya, lerajzoltam a Jó-
istent! – hozta boldogan művét kis-
lányunk, melyen Isten úgy nézett
ki, mint egy jószágos öregapó. Hogy
tisztába tegyem a dolgokat, el-
mondtam neki, hogy nem tudjuk,
hogyan néz ki a Jóisten. Erre ő
büszkén kijelentette: – Hát, most
már tudod.

– Kisfiam, hol tartotok hittan-
órán? – érdeklődtem.

– Most végeztünk a Szentlélek-
kel.

SCHÖNSTATT-HÍREK

Kedves Családok!

Mint bizonyára tudjátok, a Magyar Schönstatti Családmozgalom anyagi ügyeinek intézéséhez a Családok a Családért Egyesület adja a gazdasági és jogi keretet. Ebbe beletartozik többek között a családnapok színhelyéül szolgáló ingatlanok megszerzése vagy bérlése, és ezek üzemeltetése és fenntartása.

A Szűzanya áldásos közreműködése és a családok áldozatai eredményeképpen az óbudavári „birtok” olyan méretűre növekedett, és a családnapok és egyéb programok szervezése és bonyolítása annyi munkát követel, amit „mellékesen”, „társadalmi munkában” nem lehet ellátni.

Ezen túlmenően, néhány évvel ezelőtt Zsinatunkon arról hoztunk döntést, hogy szükség van arra, hogy valamilyen módon tehermentesítsük a Gódány házaspárt a „birtokkal” való mindennapi kétkezi kötelezettségek alól, hogy idejüket az egyre növekvő Mozgalom vezetésének, lelki és szellemi irányításának szentelhessék. Ezért elhatároztuk, hogy megteremtjük annak anyagi alapját, hogy Óbudaváron egy gondnok házaspárt alkalmazzunk.

Az elv, amit alkalmaztunk és ajánlottunk a családoknak a következő volt:

Hasonlítsuk az óbudavári, évről évre rendelkezésünkre álló nyári lelki-gyakorlatos (és természetesen az ezzel együtt megvalósuló nyaralási) lehetőséget egy családi nyaraló fenntartásához! Egy ilyen nyaralóval természetesen törődünk akkor, amikor ott nyaralunk, de az év nagy részében, amikor nem vagyunk ott, akkor is felelősek vagyunk azért, hogy gondoskodjunk róla. Vagy gyakran odautazunk hétvégeken és elvégezzük a szükséges munkát, vagy valakit, aki a környéken lakik, megbízzuk a gondnokkalással, természetesen valamilyen térítés ellenében.

Ezért akkor úgy gondoltuk, hogy azok a családok, akik rendszeresen igénybe veszik és a jövőben is tervezik igénybe venni az Óbudavár nyújtotta lehetőségeket, havi (vagy negyedévenkénti) rendszeres támogatással járuljanak hozzá a gondnok alkalmazási költségeihez, biztosítva ezzel a terület és az ingatlanok egész éven áthúzódó rendben tartásának és állagmegóvásának lehetőségét. A hozzájárulás módja a Családok a Családért Egyesület bankszámlájára történő átutalás „gondnok” megjelöléssel.

E zsinati döntésünket követő évben mintegy 30 család kezdett rendszeres átutalással támogatást nyújtani ezen célra.

A Családok a Családért Egyesület utolsó közgyűlésén áttekintettük anyagi helyzetünket. Ennek részeként megvizsgáltuk a gondnok alkalmazási költségeinek forrását is. Azt találtuk, hogy az erre a célra címzetten érkező adományok messze nem fedezik a gondnok fizetését és annak törvényszabta járulékait. Jelenleg 38 család él a rendszeres átutalás lehetőségével és átlagosan havi 1800 Ft-ot juttatnak erre a célra. (Az adományok nagysága havi 500 Ft-nál kezdődik.)

Összehasonlításként: évente 140-150 család vesz részt a nyári családnapokon. Ebből kb. 80-90 rendszeresen látogatója az óbudavári rendezvényeknek. Ezen túlmenően sokan részt vesznek különböző hétvégi alkalmon.

Ezek a statisztikai adatok azt sugallják, hogy a rendszeresen részt vevő családok számához képest igen alacsony azon családok száma, akik tudatában vannak annak, hogy az óbudavári „birtok” fenntartásához gondnokra van szükség és ezért tesznek is valamit.

Mivel a rendszeres támogatás egy része anyagilag igen nehéz helyzetben lévő családoktól érkezik, feltételezhető, hogy a célzott támogatás elmaradásának nem anyagi oka van, hanem csupán az, hogy a családok körében valószínűleg nem eléggé köztudott ez a helyzet, vagy bokros teendőink között megbúvó feledékenység ördöge akadályozta jó szándékunk megvalósulását.

Ezért határozott úgy a Családok a Családért Egyesület közgyűlése, hogy jelen híradás keretében tájékoztatunk benneteket erről a kérdésről, és felhívással fordulunk hozzátok, hogy mérlegeljétek lehetőségeiteket és amennyire ez egyéb vállalásaitokat tekintve megengedhető, célzottan járulatok hozzá a gondnok alkalmazásához.

A támogatás módja:

Családok a Családért Egyesület 73200134-10000434 számlaszámon, „Gondnok” megjelöléssel, célszerűen a saját pénzügyintézetüknek adott rendszeres átutalási megbízással.

Ezúton is szeretnénk hálás köszönetünket kifejezni azon családok számára, akik eddig is „gondoskodtak” a gondnokunkról, Litkei Zoltánról és örvendetesen növekvő családjáról.

A Családok a Családért Egyesület közgyűlésének nevében minden családot sok szeretettel üdvözl:

Bagdy Gyuri és Kati

A Szentély építésének jelenlegi helyzete

Legutóbbi beszámolóink során, a 2003. március 15-16-i találkozón, az elvi építési engedélykérelem beadásáról számoltunk be. Reményt láttunk arra, hogy az elvi engedély május közepére rendelkezésünkre áll.

Az azóta történtek ezt a reményünket nem igazolták.

Néhány kisebb formai kifogás mellett az építési hatóság (Óbudavár esetében a balatonfüredi Polgármesteri Hivatal) jelezte, hogy a terület besorolása tévesen szerepel a kérelmünkön, az nem az M1 „árutermelő” övezetbe, hanem az M2 „kiskertgazdasági” övezetbe tartozik. (A tervezés előkészítése során a besorolás természetesen ugyanezen hivatal ügyintézőjének szóbeli tájékoztatása alapján történt, az ún. Balaton-törvény mellékletét képező 1:100 000-es léptékű színezett térkép alapján, ahol a mi területünk kb. 2,5 mm x 2 mm.)

Az M1 övezetben C1 szőlőkataszterbe tartozó terület esetén a terület 1%-a, de legfeljebb 500 m² építhető be a szőlő és bortermelést, valamint a borturizmust szolgáló épületekkel. Az M2 övezetben 3% építhető be, de kizárólag a gazdálkodást szolgáló épületekkel. Mindkét esetben a beépítésre igénybevett terület 80%-a szőlővel betelepítendő.

Kicsit sarkítva a következő véleményeket érzékeljük:

– át kell sorolítani a területet az M1 termelési övezetbe, és az eredeti koncepció szerint haladni tovább (az átsorolás a Parlament hatásköre),

– ki kell használnunk az M2 övezet előnyeit, hiszen itt 500 m² beépített területhez csak 16.666 m² területet kell igénybe vennünk, és ennek 80%-át azaz 13.333 m² területet kell szőlővel beültetni. Az épületeinket gazdasági épületnek hívjuk, ill. építjük, hogy kisebb átalakítással a célunknak megfelelően tudjuk használni, mihelyt a törvényi változás, vagy a hamarosan készülő óbudavári rendezési terv azt lehetővé teszi,

– a Balaton-törvénynek a C1 szőlőkataszterre vonatkozó külön építési előírásait (miszerint olyan, a szőlő és bortermelést szolgáló létesítmények építhetők, melyek megfelelnek az M1 és M2 termelési övezet előírásainak), úgy kell értelmezni, hogy akár az M1, akár az M2-re vonatkozó szabályok is alkalmazhatók, függetlenül a terület besorolásától,

– az elkészített tanulmányterv a szőlő és bortermelés szempontjai, és a nagyon korlátozott beépíthetőség miatt annyi kompromisszumot tartalmaz, hogy ideje új terület után néznünk, talán a belterülettel határos, az MHC házhoz is csatlakozó területrészekben, ahol a Balaton-törvény nem köti a kezünket és a közművesítés is egyszerűbb és olcsóbb,

– várnunk kell, amíg tisztábban látunk, erősebbek, elszántabbak leszünk, meglesz a 100. háziszentély, vagy 1 Mária-nővér vagy 1 szent család.

A törvény adta lehetőségeink tisztázása céljából személyes egyeztetést kezdeményeztünk a terület országgyűlési képviselőjével, melyre június 15-ig sor kerül.

Azóta létrejött egy találkozó Füred polgármesterével. A lényegi információ a következő: A Balaton-törvény szellemével összhangban van az, ha nagy, egységes területen szőlőültetvényben építkezünk, és az építményt a saját céljainkra is használjuk.

Kérünk Benneteket, forgassátok magatokban ezeket a gondokat. A Szentélyt csak közös elszánással és nem kevés áldozattal tudjuk megépíteni Édesanyánknak. A Szentély közösségünk megújulásának kiindulópontja lehet. Az ezzel kapcsolatos nehézségek, az újra és újra előjövő bizonytalanság elbátortalaníthat, de elszántabbak is lehetünk tőle. Rajtunk áll, melyik utat választjuk.

Ther Antal és Ágnes

*

– Üdülési csekk elfogadóhely lettünk, tehát el tudunk fogadni üdülési csekket.

– Diós-ház nevet kapta az óbudavári templomtól lefelé levő második ház, mely 2002 augusztusában családmozgalmunk tulajdonába került. Az idei családnapiak alatt 2-3 család elszállásolására vár, készül erre meszeléssel, takarítással, szerény berendezéssel és fürdőszobák kialakításával.

– Készülőfélben van az öreg MHC házban az „új” ebédlő kialakítása. Az ANTSZ követelményeihez igazodva, fehér és fekete mosogatóval ellátva, mielőbb költöznünk kellene a nagy ház pince-ebédlőjéből ebbe a közösségünk saját ebédlőjébe. Így a gyerekek birodalma és játszólehetőségei (főleg rossz időben!) is bővülnek a nagy ház pincéjében.

– „Szőlőiskolába” került kb. 4500 Juhfark vessző Óbudaváron, hogy a fekete fóliával bevont bakhátaban, kútvízzel locsolt földben kizöldüljön, meggyökeresedjen, és ültetésre kerüljön vagy ősszel, vagy tavasszal a megtrágyázott, fölszántott területünkön, ahová a szentélyt és a képzőközpontot álmodjuk és óhajtjuk. Vajon hány gyökeresedik meg? Kik szeretnék majd kiszedni és elültetni a végleges helyükre? Az iskola ápolása, gondozása is előttünk álló feladat.

– Május 1-jén újra, második alkalommal, egész napos találkozója volt a Balatoni régióknak. „Bárkát építünk” – volt a szellemi-lelki nyomvonal a felnőttek számára. (Egy újkori pedagógia alapvonásai c. legújabb kiadványunkban olvasható.) A gyerekek pedig örülhettek végre a lufinak és a ve-

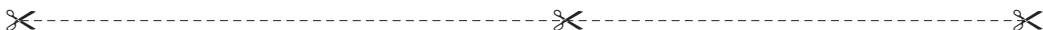
télkedőnek! Volt virsli és sör is, legfőképpen pedig ragyogó idő és családi-as, jó légkör. Köszönet érte a Ballók-Mészáros-Palásthy-Papp családcsoporthoz ügyes összefogásának és sok munkájának.

– Tilmann atya, mint az osztrák és a magyar Schönstatt-mozgalom újra kinevezett vezetője, az előttünk álló nyári heteket jórészt Óbudaváron tölti. A hétfő és keddi napokon hűségecs bencés atyáink ünneplik velünk a szentmisét. Szerdán, csütörtökön és péntekenként pedig Tilmann atya „dolgozik” nálunk, velünk és értünk. Az előadásokat a családnapokon az előadó házaspárok tartják.

– Ha jöttök Óbudavárra, láthattok majd egy hosszú listát a szentély építéséhez szükséges tevékenységekről, anyagokról, árakról egyik oldalon, a következő rubrikát a másik oldalon: Ezt mi szeretnénk megvásárolni, elkészít(t)e(t)ni!

Ezekből eddig elkelték: harang, hőszigetelés, födémgerenda elhelyezése, toronyépítés, szentélyablak,alfestés belül.

Hány maradt még? 42. Melyek ezek? Majd meglátjátok a kihelyezett táblán!

Az Oázis újság negyedévenként jelenik meg. Előállítási költsége számonként 280 Ft, egy évre 1120 Ft, melyet a mellékelt csekken is be lehet fizetni „Oázis” megjelöléssel. Megrendelhető telefonon (87/479-002), faxon (87/479-026) e-mailen (schoenst@axelero.hu) vagy levélben.

Szeretnénk megrendelni az Oázis c. újságot ..... példányban!

Név: .....

Cím: .....

Tel.: .....

Dátum: .....

Aláírás: .....

<http://www.schoenstatt.hu/oazis>

bélyeg
helye

Családok a Csaláért

Egyesület

Óbudavár

Fő u. 11.

8

2

7

2

Jó nekünk itt lennünk

Ó, ti bakonyi hatalmas erdők,
honnan veszitek ahhoz az erőt,
a bátorságot, hogy helyt adjatok
a Kápolnának, melynek Keresztje
ezrek vállán az égig emeli
ezt a helyet.

Ó, széles rétek és búzamezők,
rajtatok keresztül fut majd az út,
mely szerteágazik és összefut
egy központban, melynek neve
Schönstatt - Óbudavár családok
Szentélyének a helye.

Ó, te kis bakonyi település,
honnan a varázs, mely megfog, s a szó,
amely megigéz és hónapok után
is újra, s újra felidéz, az emlék,
ami otthonunkban mindig velünk van,
kis szentélyünkben lakik.
Ő a Szűzanya.

